

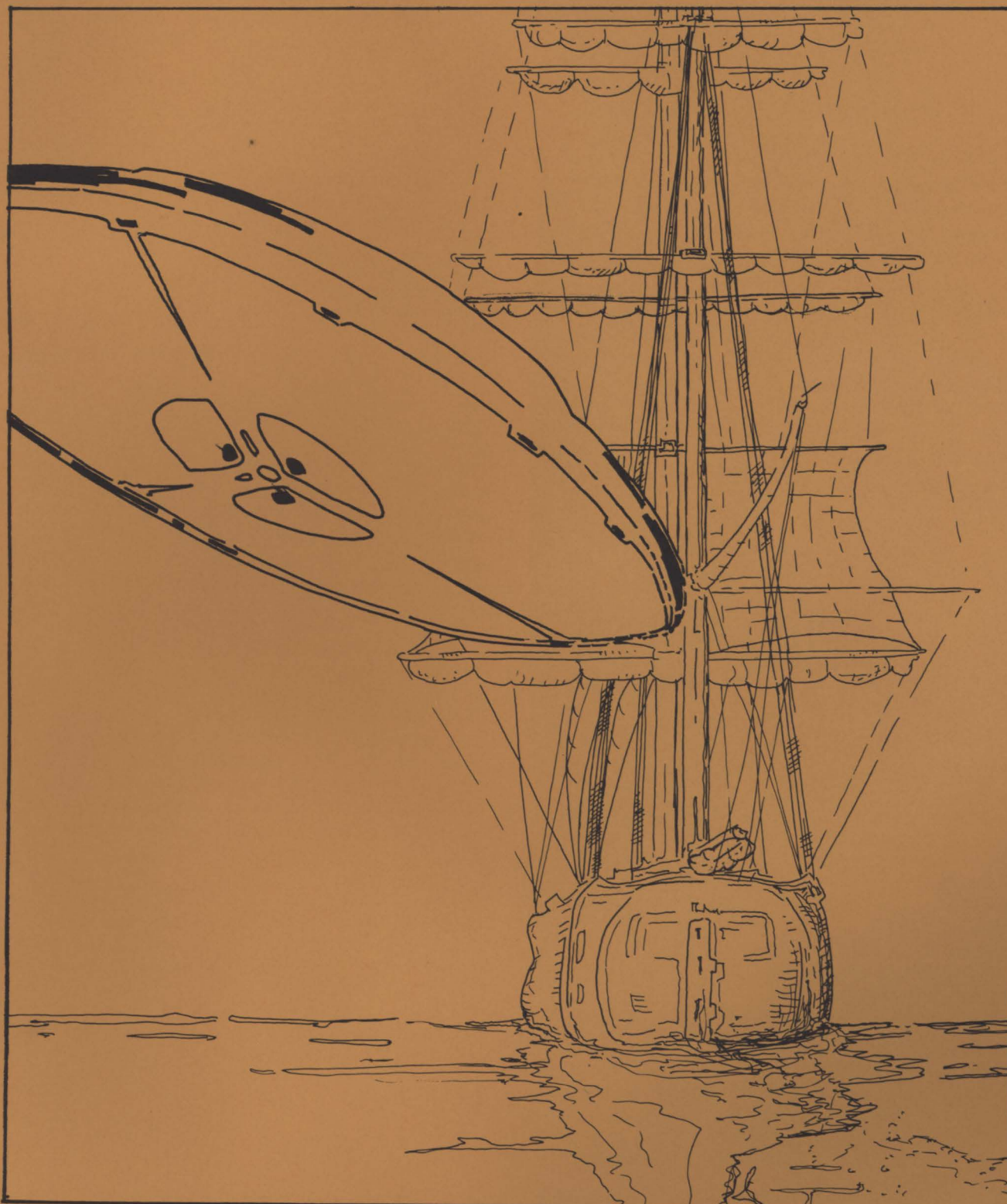

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 2 1978

INFORMATION

ISSN 0346-3540

Briggen Mary Celeste

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen, Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 n./år.

Redaktionens besöksadress:
Lagmansberga Brunnsgård, 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:
Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen – Bevakning av utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:
Olle Ohman, Jan Lind, Jan-Ove Sundberg, Carl-Anton Mattson, Lars Nilsson, Florent Sickenga, Christina Thornesköld,

Ansvarig utgivare:
Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-information:
Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli
Box 16, 596 01 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:
Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 50 kronor helår.

Innehållsförteckning

Framtidsvisioner	3
Astronomer ser och registrerar UFO!	4
Människan kunde flyga för 10 000 år sedan .	5
Briggen Mary Celeste	6
Han gick ombord på en främmande farkost .	11
Tre barn iakttog en farkost med enögda humanoider	12
En kritisk värdering och ett vetenskaps- teoretiskt bidrag i UFO-frågan	14
Ett sökande efter gemensamhetsdrag i observationer	18
Håller rymdskeppshypotesen?	20
Brasilianska UFO-fall	23
Passagerarflyg nära kollidera med UFO? ..	24

Bomullströjor med UFO-Sveriges emblem

De bomullströjor (T-shirt) med UFO-Sveriges emblem som såldes på riksstämman kan även beställas per post. De finns i storlekarna S=liten, M=medium och L=stor.

Kostnaden är 23 kronor styck och innefattar porto och emballage. Tio stycken kostar 210 kronor. Beloppet för önskat antal inbetalas på postgirokonto 74 51 90-9 Köpings UFO-förening.

OBS! Glöm inte ange storleken!

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansv. utgivare.

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglings av den nya adressplåten.

Kom ihåg!

att de fem kronorna i frimärken, som utgör provnummeravgift för **UFO-Information**, på några villkor inte får klistras fast på kuverten! Klistrade, och därför oftast också poststämplade frimärken, medför onödiga utgifter för tidningen.

Kom också ihåg

att alltid uppge namn, adress och postnummer när ni skickar prenumerationsavgifter över postgiro. Glöm heller inte att **texta namn och adress**. Alltför många "slarvskriver" och gör det omöjligt för oss att tyda skriften!

Med vänlig uppmaning
Red. för **UFO-Information**.

Framtidsvisioner

Tålmod tycks ni UFO-anhängare ha, men vad väntar ni på? Den frågan ställdes jag inför på ett av mina föredrag. Ja, nog är frågan befogad; man kan inte planlöst syssla med någonting bara för att ha någonting att göra, när samtidigt samhället behöver stöttas för att inte totalt rasa samman av alla felsatningar som gjorts under årens lopp.

För att kunna besvara frågan vad vi väntar på, måste man redogöra för en otrolig utveckling av vårt samhälle, dess system, fördelar och nackdelar samt hur detta fungerar i praktiken.

UFO-Sverige är en idéel sammanslutning, varifrån politik och andra liknande saker är uteslagna. Ett sådant förhållande har vi tänkt oss även i framtiden. Politik tillför ofta organisationen störande moment, något vi fick nog av under den första tiden av vår tillvaro. Helt kvitt orosmoln lär man väl inte få vara. Det finns för många avund samma element som utan att bli ombedda blandar sig i våra inre angelägenheter. Man får dock ha överseende precis som med småbarn!

Men det var ju framtiden det skulle handla om. Låt oss försöka skissa upp ett tänkbart förlopp, en linje som utvecklingen troligen kommer att följa. Ju mer exakt man kan dra denna tänkta linje, desto bättre kan man arbeta - och arbeta rätt dessutom - ty det kostar både pengar och energi att komma fram här i livet, och skall det kosta så skall insatsen också stå i relation till det uppnådda resultatet. Vi har inte råd med "luftarbete" bara för arbetets egen skull, utan vi måste se till att uppnå resultat med små medel.

Då jag drog upp riktlinjerna för en samlad UFO-rörelse i Sverige stod det helt klart för mig hur framtiden skulle gestalta sig. Det har sedan visat sig, att min bedömning låg mycket nära den verklighet vi nu har upplevt, varför det bör finnas gott hopp om att även denna bedömning nu skall komma nära verkligheten.

Så här har jag tänkt mig fortsättningen (under förutsättning att inte något radikalt göres från dessa UFO-nauters sida, vilket jag bedömer som mycket osannolikt). Intresset för denna typ av problem kommer att växa. Allt fler människor kommer att delta aktivt i dessa saker, vilket i sin tur skapar ett tryck på våra politiker och makthavande. Till slut kommer

detta tryck att föranleda politikerna att ta upp UFO på sina program, därför att de därigenom kan vinna röster. Som bekant måste man ha folket med sig om man skall sitta kvar i styrande position eller nå upp till en sådan! Alltså: när man kan värva röster på att ta med UFO i politiken då gör man det och den tiden kommer förr eller senare. Till dess får vi bedriva upplysning på olika sätt, så att fler människor kommer till insikt om att vi har något viktigt att förmedla.

När väl ämnet trängts in i de olika partiernas program, kommer nästa fas. Man kommer att tävla om vem som kan uträtta mest inom området, och då är det bäddat för bättre tider för oss ufologer, som alltför sällan seglat i medvind. Vad som till sist kan hända är det väl ännu för tidigt att sia om. Kanske kan resultatet komma nästa generation till del. Kanske våra läsare, men även du som fnissar och skakar på huvudet, förstår vårt agerande bättre efter att ha läst detta. Det går inte att nå fram på annat sätt, enär vi inte kan prestera sådana bevis som går att väga och mäta. Inte för att detta skulle ändra på förhållandet i sak, men människan är nu en gång sådan, att hon hellre tror på en lögn hon hört tusen gånger än på en sanning hon hört tio gånger.

Andra åter har ambitionen att försöka databehandla inrapporterade UFO-händelser, men då ett UFO-fall kan ligga helt eller delvis på det psykiska planet, där vi helt saknar referensnormer och erfarenhet, har vi heller ingen möjlighet att rättvist överföra detta till data. Ett dataregister skulle inte kunna programmeras korrekt, vilket skulle få till följd att en snedbild presenterades. Detta i sin tur kunde skada det anseende vi lyckats skaffa oss.

Andra åter sätter en ära i att avslöja falsarier, vilket i och för sig är bra, men skulle inte dessa pengar och all den energi som lägges på detta ändå göra bättre nytta på annat sätt t.ex. genom att föra ut och marknadsföra UFO-saken. Man kan ju ändå inte avslöja alla falsarier. Vi vet att de förekommer, men det är ju inte unikt för UFO-saken. Förfalskningar förekommer inom praktiskt taget alla områden.

Avslutningsvis skulle jag vilja säga: det är inte det viktigaste att gå till eftervärlden som den person som inte släppte fan över bron, när massor av människor ändå smet under nämnda bro.

Jonzon

Astronomer ser och registrerar UFO!

80 % av USA:s astronomer säger i en omfattande undersökning, att UFO:s förtjänar ytterligare vetenskapliga studier, 62 astronomer uppgav att de faktiskt hade sett ett UFO eller registrerat på sina instrument händelser som de trodde kunde vara besläktade med UFO-fenomen.

Dessa fakta och många kommentarer (från astronomerna) bekräftar att UFO - problemet är ett känsligt ämne för de flesta vetenskapsmän, säger dr Peter A. Sturrock, en astrofysiker vid Stanford - universitet, som ledde undersökningen. Det är uppenbart att argumenten rörande äktheten och även UFO-fenomenens natur ännu inte kan beläggas, fortsätter han.

De flesta astronomer som svarade i undersökningen, "skulle vilja få mer information i ämnet. Om vetenskapsmän ska bidra till lösningen på UFO-problemet, är det nödvändigt att de påbörjar ett utbyte av hithörande information".

Totalt 1.356 astronomer svarade i professor Sturrocks undersökning - alla medlemmar i det inflytelserika Amerikanska Astronomiska sällskapet (AAS). I en 202 - sidig rapport, som ger en översikt av undersökningsresultaten, rapporterade dr Sturrock några underliga UFO - iakttagelser och upplevelser av de 62 astronomer, som sade, att de hade sett eller registrerat UFO:s.

En astronom avslöjade, att han, hans bror, en farbror och sex polismän jagade ett UFO i över en timme i Ontario, Kanada. Astronomen säger att "föremålet verkade att vara styrt av någon sorts intelligens".

Gruppen följde den sfäriska UFO:n över landsvägen tills den stannade och fladdrade i närheten av ett stort träd. Förföljarna drog sig närmare tills de var ca 95 meter från föremålet, som hade en diameter av ca 90 cm. "Föremålet verkade att undersöka trädet ganska närgånget", rapporterade astronomen. Men när de försökte närma sig den upplysta sfären för att ta ett foto, "la det märke till oss och accelererade ljudlöst med väldigt hög fart, i riktning nästan rakt söderut, och försvann vid horisonten på ca 2,5 sekunder". Astronomen avslutade med att föremålet "rörde sig målmedvetet och ändamålsenligt i sin inspektion av trädet.... och gav ett bestämt intryck av intelligent uppförande: det var definitivt inte något naturligt fysiskt fenomen som jag någonsin tidigare stött på.

En annan astronom rapporterade att han sett ett "platt, silvergrått" UFO på ljusa dagen, när han körde bil i New Mexico. Men när han försökte komma närmare föremålet, dog plötsligt motorn i hans lastbil - något som den aldrig tidigare gjort.

Bland övriga underliga rapporterade iakttagelser:

En astronom sa, att han var verksam som officer på ett amerikanskt fartyg från New Jersey, när fartygets radar spårade ett solitt föremål, "inte ett falskt radareko" som rörde sig i förfärande hastigheter upp till 8.000 km/tim. "Föremålet stannade plötsligt och steg vertikalt ovanför Nantucket, och utom radarns räckhåll över 240 km", sa han.

En annan astronom körde tillsammans med tre andra personer, när de alla såg "ett silverfärgat, skivformat föremål som rörde sig söderut. Det hade blågröna ljus vid kanten och ett rött ljus i centrum", rapporterar astronomen.

- Jag avskyr att säga det, men det var en klassisk UFO - flygande tefatshändelse, rapporterade astronomen.

Två svärmar av UFO:s som båda flög i V - formation, sågs av en astronom i San Mateo, Californien. Han sade att de rörde sig över himlen fortare än en satellit, men saktare än lågtflygande flygplan.

- Jag rapporterade inte UFO - händelsen, men hörde mig för vid flygvapnet och flottan om de hade några jetplan eller helikoptrar i närheten vid den tidpunkten. Men de svarade - nej, rapporterade astronomen.

Dr Sturrock sa att han var uppmuntrad av resultaten av sin undersökning och gensvaret som han fick från AAS - medlemmarna, och han tillade:

- Efterson UFO - fenomenet huvudsakligen handlar om rapporter om saker som ses i skyn, oftast nat-tetid, verkar det logiskt att söka efter en väg att främja ett utbyte av information bland medlemmarna i det astronomiska sällskapet. Vad jag verkligen vill göra nu, är att få igång en dialog, avslutar dr Sturrock.

Källa: National Enquirer, april 1977

Översättning: Roger Ersson

Människan kunde flyga för 10 000 år sedan

Två unga forskare planerar en ballongflygning över Perus torra landområden. Med detta vill de bevisa, att människan redan för 10.000 år sedan kunde flyga.

Under ballongfärden skall också försök göras att tyda de hemlighetsfulla figurerna på Nazcaslätten.

Många föriattare menar, att figurerna är landningsbanor för forntida astronauter. De två forskarna Bill Spohrer och Jim Woodman antar emellertid, att jättefigurerna på Nazcaslätten har fungerat som navigeringshjälp för ballongresenärer.

De båda männen har redan presenterat anmärkningsvärda bevis för att peruanerna genomfört ballongflygningar, i varje fall några århundraden tillbaka. Ballongen, som de unga forskarna skall företa sin äventyrliga resa med, skall framställas efter peruansk förebild.

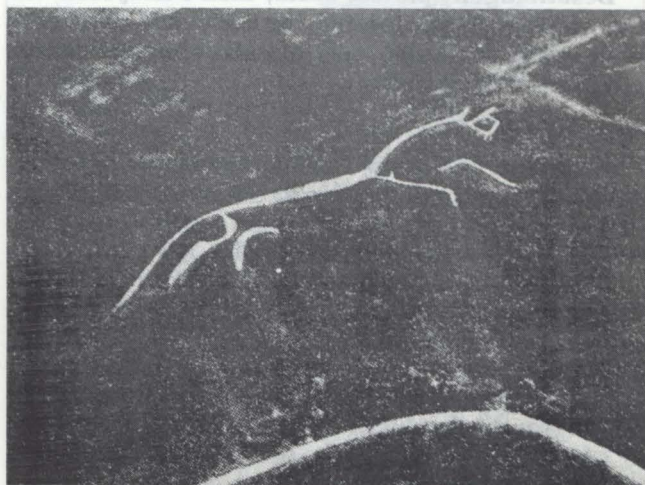
De jättefigurer, som arkeologerna upptäckte på 1930-talet i detta ökenlandskap flera hundra kilometer från Lima, lär vara 10.000 år gamla. När man studerar dem på marken, ser de ut som stora diken, som är utgrävda i marken. När man ser dem från hög höjd, bildar de gigantiska mönster och figurer. Dessa är formade som fåglar, apor och andra djur, och utplacerade så, att man endast skulle kunna se dem från luften. Erich von Däniken anser de raka och geometriska mönstren som landningsbanor eller en flyghamn, vilka har använts av utomjordiska astronauter.

Eftersom många peruanska legender berättar om flygande människor, antar de båda forskarna, att landningsbanorna var riktmärken för ballongresenärer. Det existerar till och med en berättelse om en portugisisk jesuit, Bartolomei de Gusmao, som år 1690 kom till Brasilien från Perus djungler och hävdade, att han sett peruaner flyga i ballonger.

År 1709 bevisade jesuiten sitt påstående i och med att han uppvisade en modell av ballongen för Portugals kung. Dessa officiella berättelser ligger tidsmässigt 80 år före den antagligen första ballongflygningen, utförd av bröderna Montgolfier.

I de gamla berättelserna heter det, att peruanerna fogade ihop stora fyrdelade trekanter. De placerade sedan dessa över en kraftig brasa i en grop, och svävade sedan upp mot himlen. Spohrer och Woodman upptäckte nyligen i en gammal peruansk grav en del textilstycken, som sannolikt hade använts för tillverkning av ballongerna.

Enligt Spohrer, hade de gamla både den intelligens och den fackkunskap, som erfordrades för att konstruera ballonger. Eftersom ballongteorin är

Jättefigurer även i Europa

På en krithäll i Berkshire Downs i England har man i närheten av en befästning från bronsåldern funnit denna gigantiska "Vita hästen från Uffington", som är 110 meter lång. Hur och med vilket syfte denna häst tecknades är gåtfullt, eftersom man endast kan urskilja figuren från stor höjd, t.ex. från ett flygplan eller en ballong.

mycket enkel, behövde människan den gången endast iakta rök för att komma på, att varm luft stiger uppåt. De tänkte ut hur ett lätt hölje kunde fyllas med varmluft för att med hjälp av detta kunna svinga sig upp i luften.

Källa: UFO-Aspekt 2/1977

Översättning: Thorvald Berthelsen

Briggen Mary Celeste

Besättningen spårlöst borta, men i kabyssen var ugnen ännu varm... Ännu i dag är det öde som drabbade männen på det mest omtalade mysterieskeppet Mary Celeste olöst.

Kring briggen Mary Celeste har ett otal fantastiska historier spunnits, hon är det mest berömda av alla mysterieskepp. Historien om hur hon påträffades brukar berättas på följande sätt.

Barken Dei Gratia befann sig på resa från New York till Gibraltar den 5 december 1872. Positionen var 38 grader 20' nordlig, 17 grader 15' västlig bredd, alltså ca mittemellan Azorerna och Portugal. Endast två fartyg var i sikte, ett lastfartyg och en brigg. Vädret var mycket lugnt.

Lastfartyget signalerade till briggen utan något resultat. Det fortsatte på sin kurs och snart var hon utom synhåll. Även Dei Gratia hann upp briggen, även hon signalerade, men samma resultat, inget svar. Briggen hade klyvare och fock satta och stam-pade för den lätta brisens skiftningar. För en sjöman kunde detta betyda en sak, att det inte stod någon till rors på briggen. Alle man stirrade på det mystiska skeppet. Inte en levande varelse syntes till. Tydligt var hela besättningen under däck, kanske var de berusade, eller kanske rentav döda.

Kaptenen på Dei Gratia började ropa an briggen på lämpligt avstånd, men fortfarande inget tecken på liv, inget svar. Med undantag av knirret i taljorna var allt stilla, segelduken fladdrade och vågorna skvalpade svagt.

Dei Gratia lät sätta ut en båt och kapten Moorhouse, andre styrman Oliver Deveau och två av manskapet rodde över. De läste namnet på det mystiska fartyget, Mary Celeste, New York. Officerarna antrade skeppet och lät matroserna passa lillbåten. De som gått ombord ropade, men inte heller denna gång fick de något svar. De möttes endast av den olycksbådande tystnaden ombord på det övergivna fartyget.

var ca 80 cm från ismålet, som hade en diameter av ca 50 cm. Försmålet verkade att undersöka

I kabyssen var ugnen varm...

Rodret svängde av och an, seglen fylldes med vind för att sedan åter slakna. Männen som gått ombord på Mary Celeste, undersökte henne från för till akter. De hittade ingenting som kunde förklara vart besättningen tagit vägen, eller varför skeppet övergivits. Hon var ju helt oskadd och segelklar. I kabyssen var ugnen ännu varm, på bordet i kajutan stod bl.a. en tallrik med havregrynsgröt, ett löskokt ägg med toppen avslagen, och tre koppar ljummet te. Där fanns också en flaska hostmedicin orörd men

med kapsylen avtagen. En del tvätt hängde på tork i förpiken. Manskapets ägodelar, pengar, pipor och rakdom fanns kvar, ett ur tickade övergivet över kaptenens koj. På bordet i styrmannens hytt låg ett papper med ett nedkrafstat tal som inte var uträknat. Det ombordvarande godset befanns vara i god ordning, även kassaskrinet var orört. Inga som helst tecken tydde på panik eller tumult. Livbåten fanns fortfarande på plats.

Detta är den vanligaste versionen om hur Mary Celeste påträffades. Kan man tänka sig ett mer oförklarligt mysterium? Allt pekar på att strax innan Dei Gratia påträffade Mary Celeste, utrymdes hon på all besättning. Men ingen kan förklara, varför denna utrymning företogs. Den första tanken som slog besättningen på Dei Gratia, var att det rörde sig om myteri i öppen sjö, men absolut ingenting tydde på detta. Det enda som Dei Gratias kapten och andre styrman upptäckte som ovanligt var en huggare i sin skida i manskapshytten. Den verkade ha varit blodbestänkt och sedan noga avtorkats. Ett kilformigt hack upptäcktes i styrbords reling. Hacket kunde ha orsakats av en yxa. I närheten fann man dessutom ett par fläckar som kunde vara blod. Dessa saker kunde dock ha varit mera tillfälligt. Det mest förvånande var ett märke i fartygets skrov. På bägge sidor om bogen ungefär en meter ovanför vattenlinjen hade plöjts en fåra. De bägge fårorna mättes till en kvarts tum breda, tre åttondels tum djupa och mellan sex och sju fot långa. De kunde mycket väl ha ristats alldeles innan fartyget påträffades. Vad kunde vara meningen med dessa märken? Det överskred männen förstånd. Det kunde ju också vara en skada som skeppet ådragit sig, när hon lämnade hamnen i New York.

Conan Doyle ökade förvirringen

De mest mystiska omständigheterna kring Mary Celestes påträffande har senare visat sig vara upp-diktade av personer, som inte kände till saken, när den spännande nyheten först spreds. Dessa personer hade endast velat bidra till det sensationella mysteriet. En ung skotsk läkare vid namn Arthur Conan Doyle (senare berömd som Sherlock Holmes fader) ökade förvirringen genom att skriva en novell om händelsen. Novellens namn är J. Habakuk Jephsons förklaring. Den betraktas fortfarande av många vara den riktiga förklaringen till Mary Celestes gåta.

Åtskilliga vederhäftiga personer har bidragit till att hålla liv i mysteriet, och det har givits många lösningar till gåtan. Men något fullständigt bevis på vad som verkligen hände Mary Celestes besättning

har aldrig kunnat framläggas. Den mera vedertagna förklaringen är att skeppets last, som bestod av alkohol och valolja i tunnor, började röra sig, och föreföll hotande nära att explodera, och att besättningen lämnade båten, dock utan att nå land. Briggen hade endast en livbåt, och den var borta, när besättningen från Dei Gratia kom ombord.

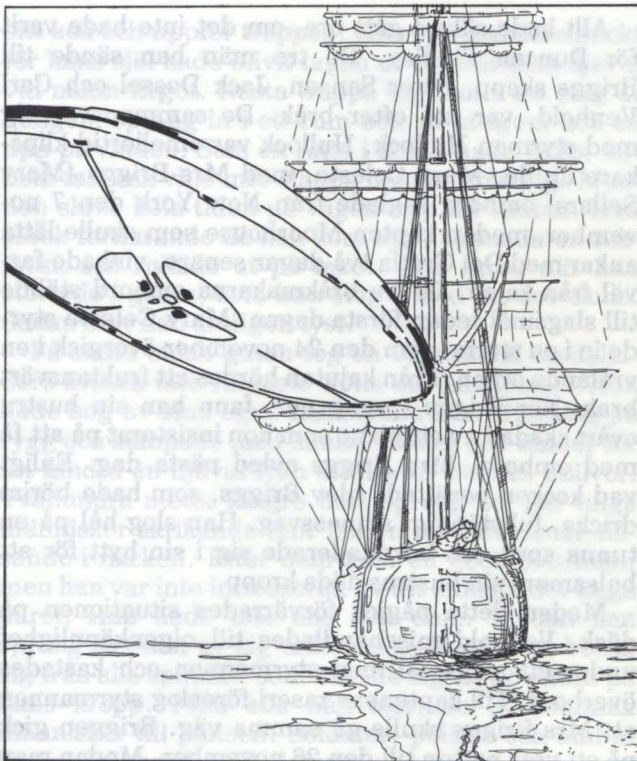
Innan vi går in på några av de mest spännande och fantastiska teorier om Mary Celeste som framkastades den första tiden, skall vi nu lyssna till en historia som förefaller riktig och kan vara sann. (Den har dock aldrig riktigt accepterats). Den bygger utslutande på författarens personliga uppfattning och vittnesutsagornas sanningshalt. Författare är Laurence J. Keating, och hans bok, som utkom 1929, bär namnet *The Great Mary Celeste Hoax*, (Den stora Mary Celeste svindeln).

Celeste ett misstag

Vi måste först gå tillbaka i tiden för att förstå vad som hände ombord på Mary Celestes resa från New York till Gibraltar vintern 1872. Skeppets ursprungliga namn var *Amazon*. Det byggdes i Nova Scotia 1861 och fick ett brokigt öde. En redare vid namn James Winchester var hennes förste ägare. Han hade svårt att få henne lönsam. Benjamin Briggs blev hennes andre ägare 1867. Han var både delägare och kapten på skeppet. Det var meningen att hon skulle döpas till Mary Sellars; till Benjamin Briggs fästmöes ära. Men ett misstag begicks från målarens sida, som gjorde att briggen i stället fick namnet Mary Celeste.

Fortfarande i ekonomiska svårigheter seglade briggens delägare och kapten till New York 1872. Fartyget chartrades här för en resa till Genua via Gibraltar. Briggs hade full last men ingen besättning. Den förre styrmannen hade nämligen lämnat skeppet och tagit manskapet med sig. Inte blev situationen heller bättre av att den här tiden rådde det nästan fullt krig mellan New Yorks mönstringskommissarie och sjömanshusens förhyrare Duncan Findlay. Findlay vägrade skaffa besättning till Mary Celeste. Briggs bad ändå i rena desperationen kommissarien att skaffa folk. Han fick sig också tillsänd en namnlista, men namnen existerade endast på pappret. Ingen hade nämligen lyckats med att leta upp någon av männen. Briggs tvivelaktiga framgång gjorde Findlay helt rasande. Han hämnades genom att ge Briggs hamnen värsta busar. Ändå kunde han endast erbjuda tre män. Briggs var i behov av tio man. En styrman vid namn Hullock lejdades på egen hand av Briggs. Hullock hade tidigare seglat med

Briggen Mary Celeste

honom. Av det gamla manskapet hade kocken John Pemberton återvänt. John Pemberton dog i England 1925, åttio år gammal. Det var han som berättade sanningen om Mary Celeste för Keating, sådan vi nu får höra den.

Starten från New York

Mary Celeste låg sida vid sida med barken Dei Gratia i New Yorks hamn. De bägge kaptenerna Briggs och Moorehouse var bästa vänner. Moorehouse hade besättning men ingen last, med Briggs var det tvärtom, för mycket last men ingen besättning.

När Briggs tog ombord sin last, stuvades så många tunnor sprit och valolja ihop på däck att Mary Celestes reling kom oroväckande nära vattenlinjen. Moorehouse föreslog att Briggs skulle övertala sitt charterbolag att låta honom - Moorehouse - ta överskjutande last plus den last som stod kvar på kajen. Briggs skulle i gengäld få låna tre av Moorehouses mannar. Det avtalades att man skulle mötas vid Azorerna. Där skulle Briggs försöka skaffa nytt manskap och lämna tillbaka de tre lånade besättningsmännen till Dei Gratia.

Briggen Mary Celeste

Allt hade säkert gått bra, om det inte hade varit för Duncan Findlay. De tre män han sände till Briggs skepp, Peter Sanson, Jack Dossel och Carl Venhold, var ute efter bråk. De sammansvor sig med styrman Hullock. Hullock var emellertid klipskare än de. Mary Celeste, med Mrs Briggs (Mary Sellars) ombord seglade från New York den 7 november, medan kapten Moorhouse som skulle lämna ankar med Dei Gratia två dagar senare, vinkade farväl från kajen. De tre bråkmakarna ombord ställde till slagsmål redan första dagen. Mary Celeste styrde in i en storm, som den 24 november övergick i en vrålande orkan. Från kajutan hördes ett fruktansvärt brak. När Briggs sprang ner, fann han sin hustru svårt skadad av ett piano som hon insisterat på att få med ombord. Mrs Briggs avled nästa dag. Enligt vad kocken berättade blev Briggs, som hade börjat dricka, fullständigt sinnessvag. Han slog hål på en tunna sprit och barrikaderade sig i sin hytt för att balsamera sin hustrus döda kropp.

Medan detta pågick förvärrades situationen på däck. Venhold misshandlades till oigenkännlighet under ett slagsmål med styrmannen och kastades överbord. Till kaptenens raseri föreslog styrmannen att Mrs Briggs skulle gå samma väg. Briggen gick på ett vrak natten till den 26 november. Medan man försökte göra fartyget flott (varvid man kan ha åstadkommit de bägge märkena i fartygets bog) försvann kapten Briggs för att aldrig mera återfinnas. Hans kläder återfanns i hans hytt, så han kan ha fallit överbord under rusets inflytande. Men styrman Hullocks och två av bråkmakarnas uppförande senare talar för att funnits vissa oegentligheter i samband med hans död. Åtminstone inser Hullock, Jack Dossel och Peter Sanson vilken besvärlig situation de befinner sig i. När briggen låg i närheten av Azorerna beslöt de tre bråkmakarna dessertera med en proviantbåt som kommit utifrån land. Först räknade dock Hullock hur mycket de tre hade till godo i hyra, och tog dessa pengar (ingenting utöver det) ur skeppskassan. När de hade försvunnit var Pemberton och de tre män som Moorehouse hade lånat ut de enda som fanns kvar ombord. De seglade nu ut för att leta efter Dei Gratia. Tiden för det avtalade mötet mellan de två skeppen var redan ute.

Mary Celeste i sikte

Då Moorhouse inte fann kapten Briggs vid Azorerna fortsatte hon sin resa och hoppades att hon skulle hinna upp Mary Celeste vid färden mot Gibraltar. Den 3 december mötte de ett övergivet

skepp, Julia, som kan ha inspirerat Moorehouse till hans senaste berättelse. Strax efteråt signalerade det portugisiska ångfartyget Cambridge till Dei Gratia, att ett fartyg vid namn Mary Celeste hade frågat efter Dei Gratias position. Mary Celeste kom i sikte den 5 december. Medan de två fartygen navigerade och ändrade kurs för att nå varandra, blev de anropade av Ebro, ett lastfartyg som Moorhouse under följande sjöförhör inte kunde erinra sig. När lillbåten från Dei Gratia nådde Mary Celeste, fann man ombord de tre matrosor som Briggs hade fått låna, samt även Pemberton som berättade vad som hänt. Moorhouse tog över Pemberton till sitt eget skepp, och skickade över en styrman för att hjälpa de tre matrosorna att navigera Mary Celeste. Vid framkomsten till Gibraltar undvek Moorehouse att förklara att tre av de fyra besättningsmännen på Mary Celeste hade befunnit sig ombord hela tiden från New York. Moorehouse fick sina prispengar för att han teg, eller yppade så lite som möjligt. Av beloppet som tillerkändes honom, 1.700 pund sterling, framgår att det var ersättning för att han undsatt ett skepp i sjönöd, och att det inte var en bärgarlön. Då skulle summan ha varit sju gånger större, hävdar författaren Keating. Hans slugaste trick var att få över Pemberton till sitt eget fartyg, och betala honom full hyra tills de nådde England. De fyra män som visste den riktiga bakgrunden hade varken önskan eller tillfälle att klara upp mysteriet. Genom att titta undvek de att avslöja en historia som inte skulle ha tagits så väl upp.

Pemberton seglade nästan omedelbart till Orienten, där han upphöll sig i många år. Han mötte dock Jack Dossel en gång i Singapore. Strax efter sin hemkomst 1873 till New York avled Sanson, och Hullock avled på Curacao 14 år senare.

När Dossel och Pemberton omsider gick i land för att bosätta sig i England, var mysteriet Mary Celeste så djupt rotat att ingen skulle trott dem om de berättat sanningen. Att Keatings historia överhuvudtaget publicerades berodde på att han trodde på riktigheten i Pembertons berättelse. Det måste dock understrykas att ingen av de två sjömännen kunnat ge en sammanhängande redogörelse för sina färder, och att Pemberton som var berättaren, visade sig ha läst nästan allt som skrivits om Mary Celeste. Med tillräcklig fantasi kunde han alltså ha diktat sin redogörelse från början till slut.

Nu ska vi slutligen presentera en förklaring som den engelske science-fiction författaren Eric Frank Russel tror på. I en artikel om Mary Celeste skriver han:

Allt tyder på att skeppet övergavs i största hst,

och det förefaller som om varenda man gick överbord, vilket de också gjorde. Varför?

Detta är vad som har hänt.

Solen sken och vågorna krusades av en lätt bris en lugn och stilla dag mitt ute på Atlanten. En matros kommer ut från ruffen och lutade sig mot relingen. Vattnet skymtade bara som i dimma. Han kände sig inte riktigt frisk, han hade häftiga frossbrytningar och kände smärtor i hjärttrakten. Huvudet kändes som en ballong, som luften långsamt försvinner ur. Inte gjorde den friska luften honom något bättre, tvärtom, han blev bara sämre ju längre han stod på däck. Han vände sig om för att gå in och lägga sig i kojen. Då plötsligt, fick han se en fruktansvärd syn. Nerför stormasten kom en brun jättespindel krypande. Det sträckte sina håriga ben efter honom, ögonen glodde på honom som åtta gröna månar. Matrosen gav till ett hjärtskärande skri, och hoppade överbord. I det samma ropade rorgängaren på däck "man över bord". Rorgängaren kände sig inte heller särskilt kry. Trots solskenet hade han gåshud över hela kroppen, och han var så underligt matt i benen. Rorgängarens rop fick de andra i manskapet att komma upp på däck. Ingen av dem sprang, den siste av dem vacklade och höll sig för magen. En annan av dem kastade upp på däck, och svor våldsamt. En tredje man öppnade sina dimmiga ögon och såg framför sig fyra odjur från en annan värld. De sträckte sig efter hans huvud för att krossa det, han tjöt som en galen hund och tog sin tillflykt i havet.

Något hade framkallat en epidemi av galenskap. Männen for runt som galningar, slet av sig kläderna och hoppade skrikande i havet. En av männen klättrade upp i riggen för att komma undan det oerhörda, som jagade honom, upptäckte att han ännu var jagad och gjorde skrikande ett 20 metersd hopp ut i havet. Kaptenens hustru kom störtande och skrek som hon hade helvetets alla djävlar i hämlarna. Med sitt barn tryckt intill sig hoppade hon överbord. Kapten kom upp på däck med bibeln i handen, ansiktet var förvridet i fasa. Så sökte de alla döden och efterlämnade Mary Celeste, bemannat av de fruktansvärda demonerna.

Här säger ni säkert "Stopp och belägg". Låt oss hålla med om att allt detta låter som en billig spökhistoria, men låt oss ändå höra författaren till slut.

Världens alla tidningar har skrivit om ett liknande fall ur verkliga livet.

I den lilla staden Pont St Esprit i Frankrike, kom en man kvällen den 17 augusti 1951 störtande ut ur

sitt kök och uppför trappan. Han var dödsförskräckt för hans själ hade blivit tagen av en tvättakta djävul vid namn Ergot. Nästa trappa tog han i tre steg åt gången, sprang in i ett rum och så ut igen, och så upp på vinden. Som en råtta i fällan hade Ergot honom fast och ville inte släppa honom ifrån sig. Mannen skrek hela tiden på vägen upp till vinden. Han skrek fortfarande då han kom upp, öppnade en taklucka och rullade ut på taket. Han skrek när han störtade i gatan, som han slog i med en dov duns. Sedan blev han äntligen tyst.

På andra sidan gatan tog en välbeställd medelålders kvinna inte ringaste notis om händelsen. Hon hade nog av sina egna fasansfulla kval. Hon låg på rygg och kämpade med händer, fötter och tänder för att hindra en djävul från att dra ut hennes inälvor. Tvåhundra meter längre bort sprang ett par unga människor skrikande mot floden med demoner flåsande i nacken. Efter dem kom en tjock polisman, men han var inte intresserad av att an hålla det unga paret. Han hade inte ens sett dem. Medan han sprang slet han av sig uniformsjackan för att befria sig från alla spindlar som hakade sig fast överallt på hans kropp. Från alla håll störtade hjälpsamma människor till platsen. Soldater, poliser och ambulanser dirigerades till platsen.

Delerium var inget ovanligt i Pont St Esprit. Många invånare brukade begå självmord. Nu räknade man till fyra döda och många fick men för livet. Trettio personer blev övermannade, bundna och förda till sjukhus. De mumlade fortfarande om djävlar, demoner och flammor från jordens inre. Till platsen kallades experter för att finna orsaken till denna dödsbringande galenskap.

Symptomen avslöjade snart vad man skulle leta efter. Alla som drabbats av denna galenskap hade ätit bröd, som framstälts av mjöl som innehöll mjöldryga. (På franska Ergot). En mjölnare arresterades och hans verksamhet upphörde. Mjöl från andra mjölnare i trakten blev genast undersökt.

Mjöldrygesvampen är en art av kärnsvampar som parasiterar på råg, vete och korn. Mjöldrygan intar kornets plats i axet. Om mjöldrygeförgiftat bröd används som föda, kan det orsaka sjukdomen ergotism (i Sverige kallas sjukdomen antoniuseld). Den kan åstadkomma en torr kallbrand, med avstötning av fingrar och tår. Ibland kan det uppstå muskelkrampor förlamningar m.m.

Även om ergotism är sällsynt i våra dagar, kan Russel nämna flera epidemier som den orsakat i modern tid. Hade Mary Celeste-affären ägt rum på 1970-talet och inte för ett århundrade sedan, är det sannolikt att myndigheterna hade undersökt skep-

pets last av vatten och proviant och kunnat konstatera mjöldryga.

Briggens ägare var ju inte särskilt välbärgad, och den proviant som köptes in från New York för avresan var knappast av bästa kvalitet.

En annan version berättades sjöfolk emellan. Att kaptenens unga hustru och dotter fallit överbord och drunknat. I sin förtvivlan lät kaptenen sin besättning gå på "plankan" i havet, och sedan själv hoppat efter. Att gå på "plankan" var ett talesätt som levde kvar från piraternas glanstid. De tog då fångar och lät dem gå på "plankan". D.v.s. de satte en planka rakt ut över relingen, och lät de olyckliga fångarna gå ut på den. På så sätt tippades de i sjön.

Det märkligaste är, att Mary Celeste auktualiserats på ett kusligt sätt. Inte mindre än fyra ensamsegelare har förlist på samma ställe och på samma sätt. Man har funnit deras båtar i ett gott skick med allt kvar ombord utom seglaren själv. Enligt deras loggböcker har de befunnit sig inom ett och samma område väster om Azorerna, när olyckan utan förvarning slagit till. Precis som för hundra år sedan har något mystiskt förmått ombordvarande att lämna båten utan någon som helst vägledning om vad som kan ha hänt.

Fosdykpapperen

En trolig lösning framlades i London i tidskriften Strand 1913, 40 år efter händelsen. Den har skrivits av en skoföreståndare i Hampstead, Howard Linford. Han redogjorde för innehållet i en del papper som han övertagit efter en av sina anställda, en beläst och mycket berest man vid namn Abel Fosdyk. De papper som den döde mannen efterlämnade innehöll anteckningar som inte bara spred ljus över mysteriet, utan även skulle kunna förklara de underliga märkena i fartygets för.

Fosdyk hävdar att han var hemlig passagerare på Mary Celestes sista resa och den ende överlevande från den katastrof som drabbade henne. Anteckningarna avslöjade att Fosdyk var en nära vän till kapten Briggs. Briggs hade låtit honom följa med i all hemlighet, eftersom Fosdyk av någon okänd anledning måste lämna Amerika.

Under resan lät kaptenen skeppssnickaren bygga ett särskilt däck, ämnat för sin lilla dotter. Det var stödkonstruktionerna till detta däck som varit fäst vid skärorna i bordläggningen. Briggs hade en dag en längre dispyt med styrmannen, om hur bra en man kunde simma med kläderna på. För att bevisa sina ord hoppade Briggs överbord, och började simma runt fartyget. Två man följde honom, medan resten av besättningen tittade på från däck.

Plötsligt gav en av de simmande männen till ett skri av fasa. Samtliga, även kaptenens fru och dotter, rusade upp det nyss byggda däck, som genast rasade under deras samlade tyngd. Alla störtade i vattnet, där de enligt Fosdyk angreps av hajar, som hade attackerat den förste sjömannen. Enligt Fosdyks papper skulle han ha klamrat sig fast vid en del av det sönderslagna däck, medan Mary Celeste drev bort. I dagar följde han med strömmen, tills han halvdöd kastades upp på Afrikas nordvästkust.

Denna historika förklarar dock inte, hur Mary Celeste hamnade på den plats där hon påträffades. Fosdyk säger att hon vägde 600 ton, i själva verket vägde hon bara tredjedelen. Han säger också att besättningen var engelsk, men de flesta var faktiskt holländare. Trots att Fosdyks historia alltså har sina brister, så är det den bästa som hittills dykt upp. Det är föga sannolikt att någon bättre förklaring kommer att dyka upp i dag, mera än hundra år efter händelsen. Mysteriet med briggen Mary Celeste kommer antagligen att förbli ett olöst mysterium.

Med de perspektiv som vi har i dag med månfärder och marssonder frestas man att lägga till ytterligare en teori. Kanske lika otrolig som de teorier som gavs för över hundra år sedan. Nämligen: Kan flygande tefat ha plockat upp såväl Mary Celestes besättning som de fyra ensamsegelarna? Kanske finns de på en annan planet, i syresatta burar på museum?

Sammanställning: Anna-Nita Nilsson

Källor: Bl.a. myter och mysterier, bokförlaget Trevi 1973.

Övernaturligt, oförklarliga händelser.

Williams förlag AB Bromma 1973.

Tre barn iakttog en farkost med enögda humanoider

Besättningen på ett UFO försökte utan framgång ta kontakt med tre pojkar i Belo Horizonte (huvudstad i staten Minas Gerais, Brasilien), närmare bestämt i trädgården till hus nr 1533 på Lafayette-gatan i stadsdelen Sagrada Família. Detta fall, som skedde den 28 augusti 1963, har undersökts av professorn i psykologi, dr Hulvio Brant Aleixo, som är ordförande i CICOANI.

Besättningen på ett UFO försökte utan framgång ta kontakt med tre pojkar i Belo Horizonte (huvudstad i staten Minas Gerais, Brasilien), närmare bestämt i trädgården till hus nr 1533 på Lafayette-gatan i stadsdelen Sagrada Família. Detta fall, som skedde den 28 augusti 1963, har undersökts av professorn i psykologi, dr Hulvio Brant Aleixo, som är ordförande i CICOANI (Civila Kommissionen för Utforskandet av Oidentifierade Flygande Föremål).

11-årige Fernando och 9-årige Ronaldo, söner till herr och fru Alcide Gualberto, gick efter kvällsmaten ut i trädgården för att tvätta en kaffesäck i ett gammalt bensinfat som fyllts med vatten från brunnen. I deras sällskap var 9-årige José Marcos Gomes Vidal, som snabbt sprang fram till vattenbehållaren och försvann med armar och huvud i den.

Ronaldo, som kom strax efter, lade märke till ett grönt ljussken i trädgården. Han tittade uppåt och fick syn på ett sfäriskt objekt med upplyst inre och genomskinliga väggar, vilket svävade över ett avocadoträd på ca 8 meters avstånd. Det hade en diameter på 3 till 3,5 meter. På taket fanns en slags antenn, som utgjordes av två snedriktade stänger i V-form, vilka längst ut i ändarna var försedda med var sin kula, och en vertikal stång i mitten.

Inne i sfären satt fyra personer på enbenta pallar av något slag. En av dessa var en kvinna med blont hår i hästsvansfrisyr. Männen var skalliga. Den längst fram sittande mannen hade framför sig en TV-liknande skärm, på vilken ljuslinjer böljade fram och åter. Efter några sekunder projicerades två gula

ljusband ned mot marken, och en av männen steg ned mellan dessa i upprätt ställning och svävade ned till marken. Utan att lägga märke till Ronaldos och Fernandos närvaro gick han fram mot brunnen. Då han kommit fram sträckte han fram armarna som för att gripa tag i den lille José Marcos, vilken inte hade sett något, då han ju hade sitt huvud nedsänkt i fatet.

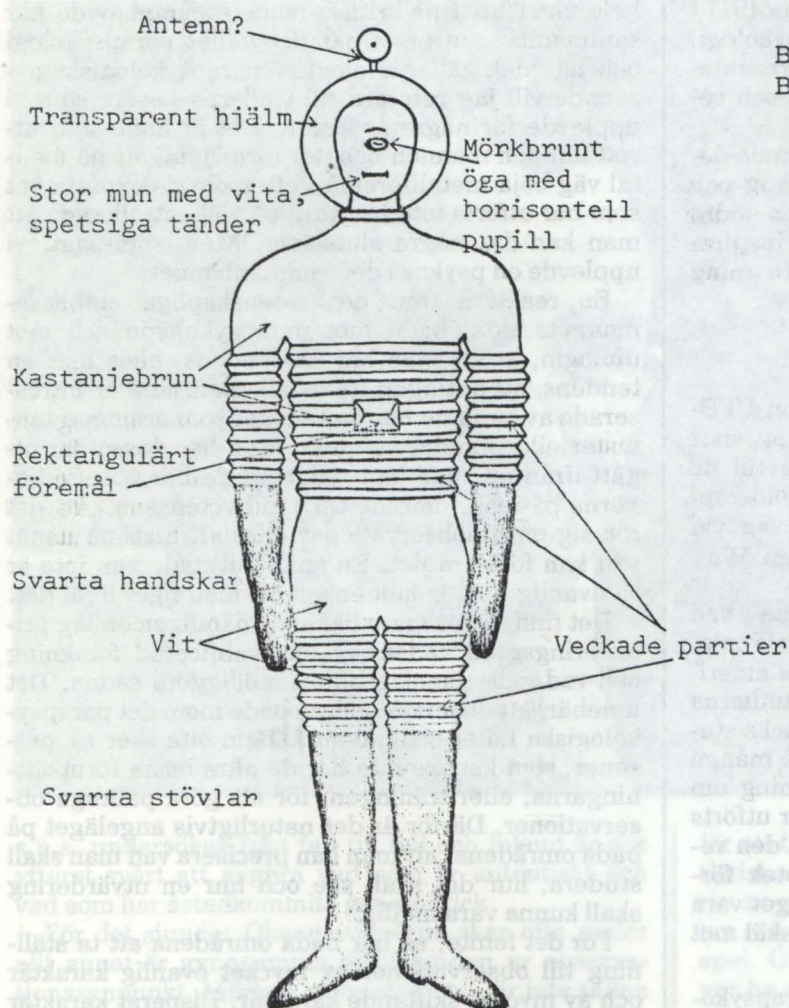
Fernando, som uppfattade den över två meter långa individens rörelse som ett hot mot sin yngre kamrat, sprang fram och slet ned honom till marken. Den enormt store mannen gjorde ett antal gester med ena handen, som åtföljdes av flera huvudrörelser. Därefter satte han sig på brunnskanten, med ansiktet vänt mot UFOt. Fernando, som såg sin chans, tog upp en tegelsten och höjde armen för att kasta den mot mannen. Helt oförklarligt reste sig mannen snabbt upp och snurrade runt, varefter en gul ljusstråle träffade pojkens hand. Strålen utsändes från ett rektangulärt föremål i brösthöjd. Stenen föll ur Fernandos hand; men de tre pojkarna blev inte rädda och sprang sin väg, och de skrek inte heller på hjälp, ty varelsens gester och tal verkade antyda, att han inte önskade dem något ont.

De betraktade den enorma individen, som med djup röst talade till dem på ett helt obegripligt tungomål. Han var skallig, liksom de andra männen i kabinen, och hade endast ett stort öga i mitten av pannan. Detta öga saknade bindhinna och var mörkbrunt till färgen. Pupillen var ett horisontellt streck, som var något mörkare till färgen. Ovanför ögat fanns en mörk fläck, som möjligen var ett ögonbryn. Ansiktet var ljusrött till färgen. Då han talade såg man mycket vita, spetsiga tänder. Han bar en slags dykardräkt, och huvudet var inneslutet i en rund transparent hjälm, genom vilken man tydligt kunde se ansiktet. Dräkten var kastanjebrun från halsen till midjan, och vit från midjan till knäna. Han hade långa svarta handskar och stövlar. Uniformen såg ut att bestå av läder och var veckad vid bröstkorg, armar och ben. På ryggen bar han en kopparfärgad låda.

Under det att han pekade mot månen och gjorde en gradvis stigande rörelse med handen, som för att antyda en resa i den riktningen, vände sig den sällsamma varelsen om och gick långsamt i riktning mot farkosten. Då han såg att mannen gav sig iväg, återfick José Marcos talförmågan:

”Jag undrar om han kommer tillbaka?”

Överraskande vred då mannen sitt huvud mot barnen och gjorde ett antal nickande rörelser som för att besvara pojkens fråga med ett jakande. Då han nått halvvägs fram till farkosten böjde han sig

Skiss på den kontaktsökande
"cyklopen".

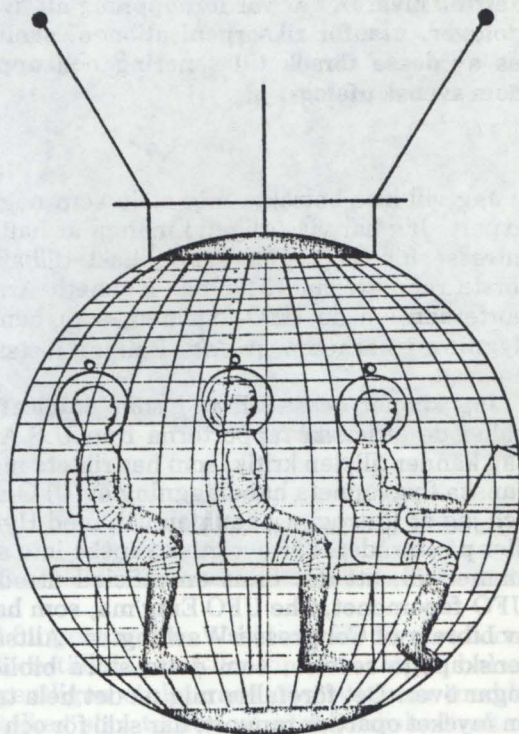
ned och ryckte upp en trädgårdsplanta med vänstra handen. Då han nått fram till sin destination, gjorde han ett litet tecken och de två ljusbanden sköt åter ned mot marken. Han steg in mellan de båda strålarna, i upprätt ställning, och svävade upp till den sfäriska farkosten. Han gick in och satte sig på sin plats, varefter farkosten sände ut ett starkt ljussken och flög ljuslöst iväg i ostlig riktning och försvann.

Då nu barnen kände sig befriade, sprang de in i huset och skrek:

"Mamma, mamma, vi har sett något förskräckligt!"

Bol. SBEDV, nr 48/50.

Bol. SBEDV, nr 51/53.

Den sfäriska farkosten med
tre av besättningsmedlem-
marna baserad på beskriv-
ningar av de tre barnen.

Dona Maria José blev skrämmd vid anblicken av sina söners uppjagade tillstånd och skickade iväg en av dem till baren för att hämta hem mannen, som befann sig där.

Senor Alcides Gualberto upptäckte små trekantiga avtryck i marken, just där barnen sade att den främmande varelsen hade gått.

Källa: Vierzig Begegnungen mit Ausserirdischen in Brasilien, av Walter K. Buhler.

Översättning: Sören Andersson

En kritisk värdering och ett vetenskapsteoretiskt bidrag i UFO-frågan

AV PROFESSOR MARTIN JOHNSON

Huvudtalare vid UFO-Sveriges riksstämman 1977 i Malmö rådhus var professorn i parapsykologi, Martin Johnson. I sitt föredrag, som vi här presenterar ett utdrag ur, gav han ett metodologiskt och vetenskapsteoretiskt bidrag i UFO-frågan.

UFO-Sverige har i och med denna riksstämman definitivt fört upp UFO-frågan på en mer saklig och måttfull nivå. Det är vår förhoppning att även andra ufologer, utanför riksorganisationen, skall inspireras av dessa försök till sanering och upprustning inom svensk ufologi.

Jag vill inte betrakta mig själv som någon UFO-expert. Jag har visserligen i många år haft ett visst intresse för UFO. Det går faktiskt tillbaka till de första rapporterna 1947, när Kenneth Arnold rapporterade om de UFO-fenomen, som han såg vid flygning i närheten av Mt. Rainier i staten Washington.

Jag känner också till vad som publicerats vad gäller de officiella rapporterna från U.S. Air Force. Jag känner till den kritik, som har riktats mot amerikanska flygvapnets handläggning av UFO-studierna och jag är förtrogen, tämligen väl, med Hyneks studier på området. För övrigt så kanske inte så många känner till, att det finns en officiell utredning om UFO-fenomenet, The UFO Enig'ma, som har utförts av Library of Congress i Washington. Alltså den vetenskapliga service, som detta stora bibliotek förfogar över. Det förefaller mig på det hela taget vara en mycket opartisk rapport, där skäl för och skäl mot ges.

Det finns, efter vad jag kan se, både i parapsykologiska kretsar och i synnerhet hos den breda allmänheten, som är intresserad, inslag av envis religiositet. En viss form av mystik också.

Som punkt nummer två: Båda områdena kännetecknas, efter vad jag kan se, av oklarheter i frågan om definitioner. Både extrasensory perception, ESP och UFO är föga lyckade definitioner ur flera synpunkter. Försök att ge stringentare definitioner på båda fenomenen har getts, och nästan varje forskare på området försöker att åstadkomma sådant med större eller mindre framgång.

Sensationsmakeri i pressen

För det tredje finns det uppenbara likheter mellan parapsykologi och UFO-forskning, och det är sensationsmakeriet. Massmedia är tyvärr ofta på jakt efter säljande och sensationella saker och visar på det

hela taget brist på kritiskt sinne i många av de här sammanhangen både när det gäller parapsykologi och när det gäller ufologi. I parapsykologiskt avseende vill jag referera till Gellerpsykosen, som vi upplevde för några år sedan. Det är ännu inte utrett om den mannen besitter förmågan, att på mental väg böja metallföremål, eftersom de experiment som har utförts inte har varit så välkontrollerade att man kan dra några slutsatser. Men, som sagt, vi upplevde en psykos i det sammanhanget.

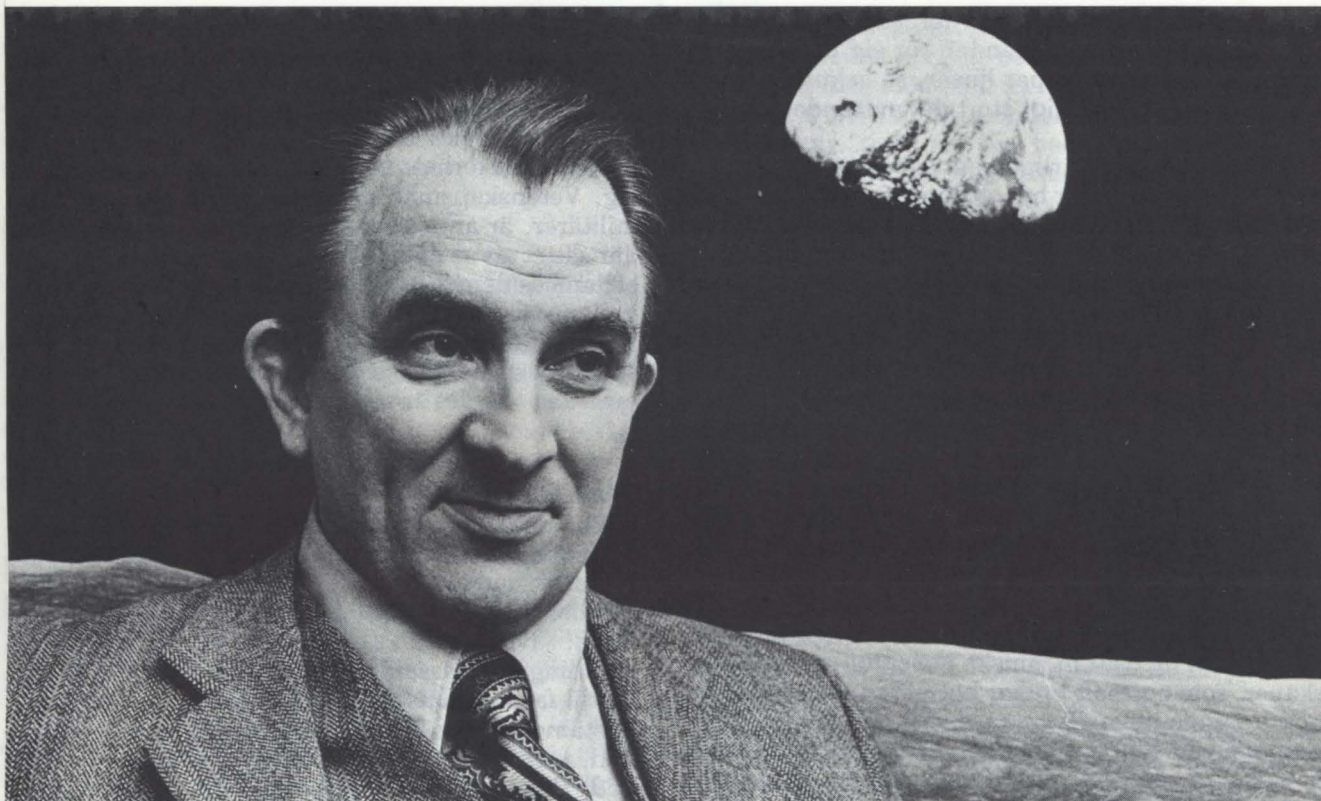
En reaktion från det vetenskapliga etablissemangets sida, både mot parapsykologin och mot ufologin, är att man har en tendens, eller haft en tendens, att antingen framställa dem som är intresserade av båda de här områdena, som antingen fantaster eller mindre vetande. Man har dessutom utgått ifrån att man kan reducera de här observationerna på resp. område till känd vetenskap. Att det rör sig om felobservationer eller att man på annat sätt kan förklara det. En annan attityd, som inte är så ovanlig, det är helt enkelt att man tiger ihjäl det.

Det finns ytterligare likheter, nämligen en låg prioriteringsgrad vad avser en kvalificerad forskning och vad gäller anslag till att möjliggöra sådan. Det innebär, att observationerna både inom det parapsykologiska fältet och inom ufologin ofta sker av personer, som kanske inte har de allra bästa förutsättningarna, eller träningen, för att göra pålitliga observationer. Därför är det naturligtvis angeläget på båda områdena, att man kan precisera vad man skall studera, hur det skall ske och hur en utvärdering skall kunna vara möjlig.

För det femte, så har båda områdena att ta ställning till observationer av mycket ovanlig karaktär och av mycket skiftande karaktär. Disparat karaktär d.v.s. det är mycket oenhetliga fenomen som man har att ta ställning till. Det saknas ofta goda kriterier för att kunna skilja agnarna från vetet - det är svårt att skilja guld från kattguld. Inte sällan försämrar förutsättningarna för pålitlig rapportering genom att den tid som förflyter mellan observationstillfället och rapporterings- och tolkningstillfället är ganska lång. Ur vittnespsykologisk synpunkt innebär det alldeles definitivt en nackdel.

Foton omstridd dokumentation

Jag talar här om visuella observationer vilka i båda fallen tycks vara de vanligaste. Vissa observationer har både inom parapsykologin och inom UFO-forskningen skett med t.ex. fotografisk metod. Värdet av fotografien som objektiv dokumentation är i båda sammanhangen mycket omstridd. Det får

s.a.s. undersökas från fall till fall och ibland är det ytterst svårt att avgöra vad som är autentiskt och vad som har åstadkommits genom trick.

För det sjunde: Observationerna sker ofta under allt annat är gynnsamma förhållanden ur observationssynpunkt. Mörker, skymning etc., är inte sällan yttre faktorer, som bidrar till att göra observationerna svåra. Man är sällan förberedd på vad man skall titta efter eller observera, vilket ibland kan vara en fördel, men ofta kan vara en nackdel. En fördel på så sätt, att man inte så lätt drabbas av motiverad perception, d.v.s. att man ser vad man vill tro. Men samtidigt kan det vara en nackdel om man är tränad och vet hur man kritiskt skall observera någonting, så har man i alla händelser vissa fördelar.

Det är inte bevisat, men jag tror, att det i stort sett rör sig om samma typ av människor, som rapporterar märkvärdiga tefatsupplevelser - nu kallar jag det tefatsupplevelser, som de som rapporterar spöksyner, poltergeistfenomen etc. inom parapsykologin. Man kan tänka sig olika förklaringsmöjligheter till detta, men det lämnar vi åt sidan här och kan eventuellt debattera efteråt.

Nio: Både parapsykologi och ufologi råkar lätt ut

för att få fungera som en slasktratt för diverse occultistiska föreställningar. Eller för detta, att en hel serie av egentligen orelaterade observationer meddelas och tolkas som tecken på utomjordiska krafter spel. Observationer, vilka inte nödvändigtvis behöver ha mer med varandra att göra än att de är svåra att förklara på basis av nuvarande kunskapsläge, eller på basis av de observationer som kunde göras. D.v.s. begränsningar i observationsmöjligheterna gör det kanske svårt att komma till definitiva resultat.

För det tionde: Både parapsykologi och ufologi tycks mig kännetecknas av en starkt, jag skall använda mig av ett främmande ord, men jag skall förklara det: antropocentrisk världsbild, där människan tillmätts en väldigt stor roll i det kosmiska sammanhanget. En roll, som för en kännare av Universums storlek, både i rummet och i tiden, är lite svår att kunna hänga med på.

Universum för stort

Har man sysslat med astronomi, extragalaktisk astronomi, så vet man att Universum är så ofantligt stort, att man inte kan, på något sätt baserat på sin

En kritisk värdering och ett vetenskapsteoretiskt bidrag i UFO-frågan

AV PROFESSOR MARTIN JOHNSON

egen erfarenhet, göra sig en föreställning om det. Det gäller redan när avstånden rör sig om storleksordningen ett eller ett par ljusår, så saknar vi varje referens till hur ofantligt stort det avståndet i själva verket är.

Detta innebär naturligtvis ett av de stora problemen när man omfattar hypotesen, att en del av de oidentifierade flygande föremålen skulle kunna röra sig om besökande från andra civilisationer. Jag kommer sedan in på något av det här när jag refererar Carl Sagans utredningar om sannolikheten för existensen av främmande civilisationer i världsrymden och hur många sådana civilisationer man kan räkna med finns i vår Vintergata. Vi skall följa hans tankegång för att visa, att det borde vara mycket osannolikt, att vi blir föremål för besökande, även om högt avancerade teknologier skulle finnas.

För att anknyta just till det här med att sätta människan i centrum och blåsa upp människan till någonting märkvärdigt värt besök från yttre rymden och i likhet med den parapsykologiska föreställningen skulle jag vilja säga, att inom parapsykologin räknar man med att människan besitter en del egenskaper, som normalt brukar betraktas som mer eller mindre gudomliga. T.ex. i princip allvetenhet, kunskap om vad som har hänt och vad som kommer att hända. Jag refererar då till de fenomen, som parapsykologerna beskriver som retrokognition - återgående kunskaper om det förflutna, resp. prekognition - kunskap om framtiden. Dessutom ytterligare en gudomlig egenskap, nämligen förmågan att med tankens makt direkt inverka på materiella processer, mind upon matter: psykokinesi.

Kritisk för att provocera

Vill man vara kritisk, och jag är här kritisk för att göra debatten intressantare och för att provocera er. Ett föredrag av vetenskaplig karaktär har dess främsta förtjänst med just detta, att man måste provocera till att tänka, att försvara sig, att pröva ståndpunkter. I annat fall så är det en predikan, och det här kommer inte att bli någon sådan.

Det finns alltså drag hos den okritiskt paranormalt troende och hos den okritiskt UFO-frälste, att uppvisa en del paranoida drag och med det menas dels en känsla av allmatts storhetsvansinne - människan är någonting ytterst sällsynt märkligt. Och samtidigt det något paranoida draget med förföljelseidéer - att vi är observerade på grund av vår märklighet. Det kan ta sig yttringar på olika sätt, när det gäller föreställningar om det paranormala, och när det gäller föreställningen om att bemannade farkoster bevakar våra förehavanden.

Vi har ytterligare likheter, vad jag kan se. Ufologen och parapsykologen upplever sig gärna som en underdog, d.v.s. en som är i underläge i förhållande till den etablerade vetenskapen. Samtidigt finns en paradoxal effekt: man tror sig i alla fall, med hög subjektiv säkerhet, veta hur det verkligen förhåller sig. Vetenskapsmän på andra områden, statsmän, militärer, är antingen ondsinta eller okunniga. Det här sättet att se på tillvaron hittar man som sagt inte sällan hos dem jag skulle vilja kalla fantasier när det gäller parapsykologi och fantasier när det gäller UFO. Därmed inte sagt, på långa vägar, att alla skulle besjålas av det här draget - det här syndromet. Jag tror det är viktigt det betonas att det finns.

Svårt att utvärdera

För det elfte: Det finns ingen vetenskapligt användningsfri metod för att utvärdera, vare sig spontanfallen inom parapsykologins enskilda fall, eller när det rör sig om enskilda observationer inom ufologin, såvitt jag kan se. Det finns en utpräglad föreställning att massanhopning av enskilda fall kan leda till fastare kunskap - en föreställning, som under bestämda förutsättningar kanske kan vara berättigad, men som i vissa fall antagligen inte är berättigad. D.v.s. att bara antalet likartade observationer behöver inte nödvändigtvis stärka hypotesen - visa att hypotesen är sann. Men under vissa betingelser så förhåller det sig så.

Då kan man fråga sig: Kan statistiska undersökningar eller analyser av mönsterhos den här typen av data, av exempelvis UFO-observationer berika vår kunskap om fenomenens natur och hur de är relaterade till varandra? Kan de ge någonting ifråga om autensiteten av fenomenen? Vad betyder det om man kommer fram till, att det tycks finnas ett inre sammanhang hos de data som rapporteras? Ja, tyvärr så är man inom vetenskapsteorin inte på långa vägar överens om vad betydelsen av den inre överensstämmelsen egentligen betyder. Den är inte allmänt sett lättolkad. Den är ofta problematisk. Under alla förhållanden måste det erkännas att det är ett steg i rätt riktning, att försöka finna samband, att försöka finna mönster eller korrelationer, d.v.s. att om X inträffar, så observeras som en följd därav eller samtidigt, händelserna A, B och C.

Ufologer och parapsykologer kännetecknas ofta av ovillighet att specificera under vilka betingelser de skulle vara villiga, att uppge sina resp. hypoteser. Jag anser det vara en påfallande svaghet, som negativt måste inverka på möjligheten att utföra effektiv

forskning. Jag tror det är viktigt att vi skolas i förmågan att ställa hypoteser kring fenomenen, som vi utsätter för kritisk testning. D.v.s. vi försöker palcifiera dem, se om de står upp mot konfrontationer med verkligheten, för att på det sättet ge oss ny kunskap att återformulera våra hypoteser.

Himlafenomen har alltid funnits

Om vi håller oss till UFO så finner vi att det i alla tider har gjorts observationer av fenomen på himlen. Det bör rimligen ha varit mera gott om UFO:n den tid när man visste väldigt lite om himlafenomen och atmosfäriska fenomen. Dessutom hade vi en våg av observationer av flygande farkoster, som avbildades mycket i hög grad liknande luftskepp, som kom några årtionden senare i slutet av 1800-talet. Det finns rapporterade exempel just på sådana som sänkt sig ned och t.o.m. bortrövat boskap, och man hittade, några kilometer från start eller landningsplatsen, styckade delar av den bortrövade boskapen. Det liknar delvis de ting som vi i de mera ovanliga UFO-rapporterna hör talas om idag. De som åtnjuter lägre grad av trovärdighet av olika skäl.

Vi får inte heller glömma att det fanns en tid och det finns fortfarande personer som anser sig se alfer älvor och som anser sig ha fotograferat dem och uppvisat fotografier som är av varierande kvalité. Bevisningen för existensen av sådana? Ja, man kan säga att fotografiskt sett så föreligger en viss bevisning. Frågan är vad som menas med en bevisning, och det kommer vi över till i sista delen av mitt anförande.

Det finns en annan likhet mellan paranormala fenomen och UFO-fenomen. Om det skulle visa sig, att något enda fall av UFO verkligen utgörs av farkoster i vilka utomjordiska civilisationer ger sig tillkänna skulle detta innebära en revolution. Det skulle vara av revolutionerande betydelse för vår kunskap - vår faktiska kunskap om det oss omgivande universum. Dessutom kan det tänkas få konsekvenser för oss här på jorden. Positiva eller negativa, är svåra att avgöra. Det slutliga fastställandet av existensen av de paranormala fenomenen och behärs-kandet av dessa, d.v.s. att man kan reproducera dem närhelst man önskar, skulle i lika stor utsträckning ha djupgående konsekvenser för vårt betraktande av universum och människan.

Det innebär, att även om existensen av UFO och paranormala fenomen skulle bedömas ha hög sannolikhet så måste studiet av dessa fenomen sägas vara potentiellt betydelsefulla. Så betydelsefulla, att jag även när det gäller UFO-fenomenen förenar mig

med Allen Hynek i att fråga: Har vi råd att inte studera det? Även när jag betonar, att subjektivt bedömer jag sannolikheten för att vi under efterkrigstiden varit föremål för utomjordiska farkosters reko-gnoceringar, trots att jag bedömer den sannolikheten mycket låg, så vill jag konstatera det.

Visst har man sett UFO

För det femtonde: Det är inte riktigt som det ofta påstås, att kompetenta vetenskapsmän inte observerat UFO-fenomen. Det finns framstående astronomer som har observerat UFO - **men lägg då märke till**, att man vanligtvis inte har inlagt i detta, att det nödvändigtvis rör sig om utomjordiska farkoster. Men det rör sig om observationer, som man helt enkelt inte har kunnat identifiera och som har gjort ett sådant intryck på observatören, att han inte står främmande för möjligheten att det skulle kunna röra sig om utomjordiska farkoster. Det brukar påstås i-bland från astronomhåll att så inte är fallet, men det beror lite på definitionen. Om man säger, att ingen astronom av gott rykte observerat ett tefat så är det riktigt, om med tefat menas en landande flygfarkost med bevisat utomjordisk besättning. Då är alldeles säkert påståendet riktigt.

Så vill jag gå över till att säga några ord om astronomen Carl Sagan's syn på ufologins tolkning att UFO skulle kunna utgöras av utomplanetariska flygfarkoster. Carl Sagan är berömd astronom och kanske det mest kända namnet inom kosmobiologin, d.v.s. när det gäller att skatta livsbetingelserna i Universum. Han och en del andra forskare har sysslat med problemet att skatta antalet sannolikt existerande civilisationer i vår vintergata - i vår galax. Dessa skattningar bygger naturligtvis på antaganden och alla antaganden inom forskningen måste vara föremål för debatt och kan kritiseras. Man kan säga, att det är väl så långt som dagens vetenskap rimligen kan sträcka sig i fråga om att göra s.k. sofistikerade gissningar.

Sagan antar, eller han kommer fram till, efter sin utredning, att i vår galax bör det finnas livsbetingelser för storleksordningen en miljon världskroppar som kan härbärgera liv i den form som vi känner och som kan leda till tekniskt avancerade civilisationer, som skulle kunna tänkas vara intresserade av reko-gnocering av andra delar av världsrymden.

Många solar i vår galax

Vår galax består av ofantligt många solar och sannolikheten att vi skall hitta en civilisation kring en sol i Vintergatan skattas till en på hundratusen. Nu är antalet solar så stort att det ger ett tal av en etta följt av elva nollor, så det skulle alltså ge den här

Ett sökande efter gemensamhetsdrag i observationer

AV JOAN CREXELLS

siffran en miljon. Sedan finns i den kända delen av Universum idag uppskattningsvis hundra miljarder galaxer. Men avstånden mellan galaxerna är så ofantliga att i UFO-sammanhang är det knappast värt namnet vetenskap, att spekulera över hur förflyttande mellan galaxer skulle kunna ske.

I sin utredning finner Carl Sagan, att om varje civilisation, varje år sände upp tio tusen rymdskepp, och varje rymdskepp hade samma sannolikhet att nå fram till Jorden - förutsättningen är att Vintergatan har en slumpfördelning av belägenheten av civilisationerna, så skulle dessa tiotusen uppsändningar räcka till för att vi skulle bli besökta en gång om året.

Det är alltså inte omöjligt, och ingenting inom forskning och vetenskap är omöjligt. Men det är väldigt stora problem som vi har att brottas med om vi allvarligt skall beakta den här tolkningen, att en del av de observerade företeelserna faktiskt skulle utgöras av bemannade rymdfarkoster från fjärran civilisationer.

Varför besöka jorden?

Då kan man fortsätta och fråga sig: Varför skulle vi vara föremål för besök? Vad gör oss så intressanta? Vår sol är en genomsnittssol i galaxen och vi har ingen anledning tro att det är någonting så alldeles extremt med vår civilisation i förhållande till andra civilisationer, som kan tänkas existera.

Då leker Carl Sagan med tanken, att det kanske skulle kunna vara våra atomexplosioner, som har gjort våra grannar i världsrymden intresserade för att avlägga besök - att kontrollera. Han t.o.m. accepterar antagandet, att vi ett avlägset förflutet har blivit föremål för besök från den yttre rymden och att de lämnade efter sig registreringsanordningar, som omedelbart kunde indikera den första atomsprängningen.

Då har vi ett problem som vi måste beakta. Första atomsprängningen ägde rum 1945 i juli månad. Med en omedelbar rapportering, och om rapporteringen sker med ljusets hastighet och förflyttande över till oss kan ske med ljusets hastighet, så skulle sannolikheten för att vi har blivit besökta vara väldigt liten. Vi kan naturligtvis anta att man kan förflytta sig med oändlig hastighet, men det är metafysik. Det är inte vetenskap, vilket inte innebär, att dagens metafysik kan vara embryot till morgondagens vetenskap. Under alla förhållanden, på basis av nuvarande överväganden är det förenat med utomordentligt stora svårigheter att finna det rimligt att tolka observerade UFO:n som sökande, låt oss kalla, rymdskepp.

Detta inlägg handlar om de aktuella problem som uppstått av den existerande krisen på UFO-problematikens område. Det publicerades första gången i den spanska UFO-tidskriften Stendek i september 1975.

Ännu till för en kort tid sedan har vi, som är intresserade av UFO-problemet, stått inför en verklig återvändsgränd. Man har kommit ett stycke på väg: från arkiv, arbete och insamling, karaktäristik för de första "heroiska" åren - till ett första försök i sökandet efter konstanter.

Men man har inte kommit särskilt långt i det avseendet, då det allteftersom tiden gick kom nya och oroväckande saker, som inte passar in i snävare ramar. Trots vad som sagts, har det klarnat något, om vi betraktar ämnet i hela sin vidd:

Det fortsätter att framkomma konstanter av nattlig art, ljusfenomen, observationer av besättningar och upprepning av fenomenet i stor skala i form av vågor. Kanske kunde vi hitta andra generella konstanter som inte har tidsmässig karaktär. Jag skall själv peka på en: I stora drag fortsätter problemet utan att uppvisa något som helst nytt, som kan få oss att fundera över, att det har skett en radikal förändring.

Faktiskt fortsätter fenomenet att visa sig framför våra ögon med en gemensam karaktäristik: dess växande inkongruens (frånvaron av sammanhang) såväl i farkosternas och varelsernas yttre aspekt, som i de senares uppträdande. Med andra ord, den extraterestiella (utomjordiska) hypotesen gäller fortfarande, eftersom vi inte kan finna något som för ögonblicket kan vara resultatet av spökerier eller omkringstrykande själar.

Fenomenet UFO är idag mer inkongruent än för några år sedan, men avgjort identiskt. Inkongruent eller absurt? Det första uttrycket förefaller mig mera passande och koncist. Jag är av den meningen, att hela denna sak i stora drag följer en viss gemensam lag. Vid mycket få tillfällen har såväl farkosterna som ufonauterna blivit beskrivna på likartat sätt vad avser detaljer rent konkret. Ändå har föremålens form och manövrer en väldefinierad konstant: de är inte vätskor eller något lätt som ett pappersark. Under passagen genom vår atmosfär flyger de inte med våldsamma skakningar, men man har aldrig observerat ett UFO utan skrov, dörrar, fönster - med dess besättningsmedlemmar svävande i luften fasthållna

av några osynliga krafter. Och vad angår piloterna, har de aldrig bett om eld till en god havannacigarr, och inte heller har det vid något tillfälle rapporterats en varelse som gått med huvudet nedåt på marken.

Om vittnena beskriver det observerade på olika sätt, beror det på många orsaker. För det första, den korta tid som en observation i allmänhet varar. För det andra, när man befinner sig framför någonting okänt, försvåras uppfattningsförmågan och viktiga data kan ej registreras. Trots detta ger pålitliga observatörer oss några fall som är inkongruenta, men aldrig absurda: Det var ett verkligt föremål, metalliskt eller inte, runt eller elliptiskt, mer eller mindre tydligt, stort eller litet, lysande eller mörkt, med eller utan ljud - som flyger, stannar, går nedåt i sicksack, står stilla, lyfter snabbt eller långsamt. Stora eller små varelser med eller utan hjälm, människoliknande utseende eller annat, enstaka eller flera - alltså en mängd verkliga och objektiva faktorer, som iakttagits.

Ett tredje motiv är det sätt, på vilket vi ser dem, eller "maskerar" de sig uppsåtligt för att förvirra vår förståelse av deras irrationella uppträdande? Och visar de oss inte en möjlighet av olika intelligenser i världsrymden? Och med hänsyn till farkosterna - ser vi inte dem som deras helikopter eller flygplan, en sorts flyg utan motor, raketer eller liknande?

Vi står inför en desperat gåta. Några menar, att vi inte intresserar dem, då de föredrar nattliga turer och uppträder i glesbygdsområden. Varför sätter vi inte ett frågetecken vid detta? Men hur skall man förklara det procentuellt stigande antalet landningar tätt inpå, eller i närheten av tätbebyggelse? Och en så stor procent pålitliga observationer av humanoider, som det rör sig om? Utsätter de sig inte för en risk?

Man skulle kunna invända, att för vart och ett av dessa fall finns det ett annat, ett tredje etc., som äger rum i fullständigt obebyggda områden och alltså inte observeras. Inte desto mindre kan detta tyda på existensen av hela luftflottor av UFO:n, som konstant anländer och passerar genom vår värld. Vi måste komma ihåg, att landningarna är en relativt sällsynt företeelse inom UFO-forskningen, och att iakttagelser av UFO-besättningar är ännu mer sällsynta. Att de enkla observationerna är mest vanliga, globalt sett, med undantag av vågorna, s.k. flaps.

Ja, vi befinner oss inför en realitet, som karaktäriserar sig själv genom sin sällsynthet. Är det därför, att det är så få, som bevakar oss, studerar oss, observerar eller vad det nu går ut på? Dessutom är det, förutom deras sällsynthet, en hög procent miss-

tolkningar av naturliga fenomen och falska fall, som orsakats av skämtare och likasinnade. Vad menar man? Nattliga och lysande? Upptärder de inte på detta sätt för att vi skall lägga märke till dem?

Om det förhåller sig så, vad är det för ett nyckelord vi skall upptäcka, och som skall ge oss en förklaring på frågan vad de gör här?

Syftet är nog varken att förintä oss eller frälsa oss. Endast för att låta oss konstatera deras faktiska existens. Om de tar prover av jord, sten, växter eller djur, och deras besättningar företar sig några osammanhängande rörelser utanför och inne i farkosterna, så är det mycket möjligt, att detta görs för att låta oss veta, att de är här.

Detta hindrar inte, som vi sade tidigare, att de kan visa sig för oss med någon formell karaktäristik, som motsvaras av den aktuella tidsepoken, nämligen rymdresor och stora företag på det teknologiska området. Man kan fråga sig om detta är sanningen, om det kan bero på, att om de visar sig sådana som de är i verkligheten, så kan vi få den uppfattningen att det i en möjligt framtida kontakt är omöjligt.

Om vi har vänt upp och ned på idéer och teorier som är allmänt accepterade, har det gjorts med syftet att bereda väg för att komma vidare.

Vi liksom befinner oss mitt i ett teaterstycke: vi känner till scenen (jorden), handlingen (okända besökare), intrigen (berättelser om UFO:n och deras besättningar), skådespelarna (vi själva och dem). Vi saknar bara slutet (öppen och allmän kontakt). Men som i alla bra teaterstycken kan slutet inte förutses - och idag, svårigen begripas.

Så förmånskar vi vår inbild och låter hela världens mest få plats på en tväring - som vi kommer till det. För att få plats till rymdskeshypotesen så vill jag nämna att det är en hypotes, som är en föreslagnad lösning på ett problem, som är att vi inte vet vad det är som gör att vi ser så många UFO:n. Så förmånskar vi vår inbild och låter hela världens mest få plats på en tväring - som vi kommer till det. För att få plats till rymdskeshypotesen så vill jag nämna att det är en hypotes, som är en föreslagnad lösning på ett problem, som är att vi inte vet vad det är som gör att vi ser så många UFO:n.

Källa: UFO-Nyt 1/1977

Översättning: Thorvald Berthelsen

Håller rymdskeppshypotesen?

sökande efter
gemensamhetsdrag
i observationer

AV K. STENÖDEGÅRD

AV JOAN CREXELLS

Vi kan i år fira 31-årsjubileum avseende den moderna UFO-eran. Det var ju som bekant Kenneth Arnolds observation över Mt. Rainier i USA 1947, som enligt en allmän uppfattning drog igång det hela. Att UFO:n observerats tidigare känner kanske bara de som är engagerade i problematiken till. Arnolds rapport myntade i alla fall det löjväckande ordet "flygande tefat".

Sedan dess har många ambitiösa ufologer dykt upp och försvunnit igen. Kanske har de tappat sugen inför rapporternas ensidighet och frånvaron av konkreta förändringar i fenomenets art. Många har också haft en teknokratisk inställning och varit oförmögna att finna nya grepp. De har hamnat i en återvändsgränd och av detta har uppstått en uppfattning att UFO-problematiken hamnat i en kris.

Aktiva ufologer som hållit ut, och nya förmågor har tagit detta som en utmaning. Av en påstådd kris har skapats nya idéer och teorier. Den "nya ufologin" kännetecknas av en bredare tolkning och en större öppenhet. Framförallt har ufologin nu blivit seriösare, ärligare och mer självkritisk. Samtidigt blir allmänhetens attityd till UFO-frågan alltmer positiv.

Rymdskeppshypotesen

Med rymdskeppshypotesen förstås, att UFO-fenomenen skulle kunna förklaras med, att vi har besök av fysiska farkoster från andra planeter.

Med "förkunnelse" av denna hypotes menar jag de aktiviteter, som har till syfte att överbevisa folk om, att UFO:n är rymdskepp och att de inte kan vara någonting annat. "Förkunnaren" karaktäriseras av, att han har intagit denna ståndpunkt a priori, och att han med dogmatisk orubblighet och oemottaglig för sakliga argument håller fast vid sin ståndpunkt med religiös orubblighet.

Däremot finns det talesmän för den interplanetariska hypotesen, som t.ex. professor McDonald, vilka menar, att det är denna som är mest trolig och kommer att visa sig vara riktig.

Vad bygger hypotesen på?

Detta är lätt att svara på för var och en med en viss kännedom om rapportmaterialet. Till synes trovärdiga vittnen från nästan hela världen, inklusive tekniskt utbildad personal, beskriver "klart konstruerade farkoster", iakttaga på nära håll o.s.v. Och

ett stort antal dylika rapporter innehåller också beskrivningar av humanoider eller levande varelser i samband med farkosten. Men även utan farkost. Särskilt som dessa varelser ofta rapporterades iförda "dykardräkter" eller "folie" är det inte konstigt att man fick associationer med besökande från yttre rymden.

För många var denna teori mycket tilltalande och det är väl inte mer än vad man kunde vänta sig, att också många började med att brodera ut sakerna i större eller mindre grad. Professor McDonald undersökte flera hundra rapporter, men detta är ändå ett ganska begränsat antal i förhållande till den o-mätliga mängd som efterhand föreligger i en mycket brokig variation. Han drog därmed slutsatsen "rymdskepp" eller "sonder".

Det hela bygger med andra ord på, att rapporter-na beskriver farkoster och humanoider, att dessa otvivelaktigt kan orsaka störningar i vår fysiska omgivning, bl.a. på teknisk apparatur.

Låt oss med en gång slå fast följande, som inte bör förbises: Att dessa fenomen förekommer - och många helt normala och stabila människor har upplevt dem - det torde stå utom allt tvivel.

Värdering av hypotesen

Nu är det ju känt, att det är av ringa värde att ställa upp hypoteser och teorier, om man inte samtidigt kan anvisa en metod till att pröva dem. Inom vetenskapen gör man vanligtvis inte det, men detta innebär självklart inte, att man är avskuren från att säga vad man menar och tror om ett i övrigt oförklarligt fenomen.

Om nu rapportmaterialet bara hade omfattat märkliga "ickejordiska farkoster" av cigarr- eller diskusform samt "små piloter", och om dessa hade dykt upp några enstaka gånger vore det en annan sak, och rymdskeppshypotesen borde kunna stå ganska stark. Men så är det inte. Av en hypotes bör man kunna förvänta sig, att den är ämnad att förklara hela materialet, vilket rymdskeppen långt ifrån synes göra.

Allteftersom den globala kommunikationen inom UFO-forskningen blivit bättre, ser man att UFO-fenomenet tycks manifestera sig här i stort sett hela tiden, och i nog så stora varianter. Vidare har man en sort gränsfenomen, som gör att det blir mycket svårt att dra en klar gräns mellan ett UFO-fenomen och ett annat fenomen av till synes oförklarlig karaktär. Vi känner alla till det omfattande material som talar för rymdskeppshypotesen. Låt oss därför titta litet på det som tycks tala emot den:

Ufologin har blivit seriösare, ärligare och mer självkritisk menar K. Stenödegård i sin artikel

De talrika eller konstanta "besöken", dvs. fenomenets nästan permanenta uppträdande, tycks väga mycket tungt som motargument. Bor de här, eller reser de över ljusårs avstånd på några timmar eller dagar? Även med ljushastigheten skulle det ta många år att tillryggalägga avståndet fram och tillbaka, även om de skulle höra hemma vid den allra närmaste stjärnan. Och gäller det stjärnor ännu längre bort skulle resan ta årtionden eller århundraden...

Ett annat problem gäller frågan vad i hela friden de gör här, vad som skulle vara avsikten med sådana omåttliga expeditioner? Givetvis måste vi här notera att det knappast finns en enda UFO-rapport, humanoider inkluderat, där UFO eller dess besättning har setts företa sig något, som sett med vårt förstånd, och som kan karaktäriseras som en förnuftig handling. Deras uppträdande rapporteras alltid vara sådant, att det endast kan betecknas som absurt. De har ju rapporterats ganska regelbundet nu i ca 30 år,

och det enda de har sysslat med enligt rapporterna, är att stoppa bilar, skrämma folk samt plocka upp småsten i en påse. Skulle en avancerad kultur färdas över avstånd, som mäts i ljusår, under 30 års tid för att göra detta? Så mycket mer som de mycket lättare skulle ha kunnat utforska vår planet inifrån rymden.

Några gånger är de utrustade med "hjälm" och "dräkter", andra gånger utan. Nästan alltid heter det, att de rör sig obehindrat på vår jordyta, medan vi ganska säkert utgår ifrån, att varelser som dessa skulle komma från en planet med en annan tyngdkraft än vår. Därmed skulle också de ha problem med att promenera omkring. Jämför oss själva på Månen t.ex.

Alla slags former och varelser rapporteras. De flesta humanoiderna är ca 120 centimeter långa, men det rapporteras också jättar, monster, djur och otaliga andra variationer ända ned till amöbastadiet. De kan vara halvt genomskinliga, de kan sväva och de kan beskrivas som "robotar" o.s.v. Samma förhållanden gäller farkosterna. Det finns knappast någon form som inte har beskrivits i rapporterna.

Från många olika planeter?

Några har försökt att kringgå detta eller dessa problem genom att anta att de kommer från en lång rad olika planeter. Att de deltar i en omfattande trafik i världsrymden och slumpvis kommer i närheten av vår planet, där de då landar ett ögonblick för att ta en närmare titt på den.

Denna uppfattning rymmer emellertid ett kolossalt problem. Naturligtvis kan man föreställa sig ett universum som kokar av liv och med stor interstellär trafik. Men det man inte skall glömma är avstånden i detta universum. De är så omåttliga att vi knappast kan göra oss en föreställning om dem. Låt oss ändå försöka skapa en modell:

Om vi tar två sandkorn och placerar dem bredvid varandra med en centimeters mellanrum, och låter det ena föreställa Jorden och den andra Månen. Då måste vi placera ett stort äpple åtta till tio meter längre bort som Solen. De yttre planeterna i detta vårt solsystem, Neptunus och Pluto, kommer då att hamna 70 till 80 meter längre bort på denna modell. Så förminskar vi vår modell och låter hela solsystemet få plats på en tvåöring - som vi kommer ihåg det. För att få plats till den närmaste stjärnan på denna tvåöringmodell måste vi ha ett område stort som ett ordinärt landskap! Och bara för att få plats med ytterligare några få stjärnor till på modellen, måste den utvidgas så, att den blir lika stor som Jorden!

Håller rymdskeppshypotesen?

AV K. STENÖDEGÅRD

Oavsett omfattningen av en eventuell trafik i världsrymden skulle möjligheten för en farkost på väg från ett solsystem till ett annat att passera Jorden vara densamma som för en atom att träffa ett speciellt sandkorn i hela världsdelen Amerika....

Naturligtvis kan denna osannolikhet reduceras något genom att anta att det gäller trafik mellan en lång rad solsystem inom ett mer avgränsat område av vår galax Vintergatan, men den statistiska sannolikheten skulle ändå vara försvinnande liten.

Ändå skulle alltså en veritabel ström av rymdskepp fortlöpande passera Jorden. Ständigt nya och alla sorters raser och skapelser. Så sannolikt eller osannolikt som detta är, så sannolik eller osannolik är rymdskeppshypotesen - för vårt förstånd idag.

Coloradouniversitetets Condonkommitté betecknade den som den mest osannolika. Det heter vidare i Condonrapporten, att ingen av de privata UFO-forskarna, som de kontaktade i frågan, stödde rymdskeppshypotesen.

Dr Jacques Vallee, en av USA's mest betydande UFO-forskare, karakteriserar den som naiv och ett hjälplöst uttryck för vår okunnighet om naturen. Jämför hans ypperliga bok "Passport to Magnoia" och hans senare utgivna "The Invisibel College".

Professor Allen Hynek's synpunkter, som kan studeras i boken "Edge of Reality", ansluter i väsentliga delar till de till synes omöjliga problem som belastar rymdskeppshypotesen.

På frågan varför de inte kontaktar oss, svaras det ofta, att det beror på deras enorma utvecklingsmässiga överlägsenhet i förhållande till oss. Ungefär som vårt eget förhållande kontra djur o.s.v. ... Men trots denna möjliga förklaring kan vi konstatera, att det enda solida fallet efter det andra innefattar reguljära samtal och kommunikation mellan observatören och humanoiderna. Samtal som ofta sker på observatörens eget modersmål! Jämför t.ex. tillfället med den amerikanske sergeanten Charles Moody i UFO-Information nr. 6/1976. Det sägs ofta i dessa rapporter, att de inte ligger så särskilt långt före oss i teknisk utveckling.

Så börjar cirkelargumentationen och man ser snart, att hypotesen blir mer och mer urvattnad och död - även med alla de spetsfundigheter som kan sällas fram.

Alternativa hypoteser

Nu dyker en välkänd fråga upp: Men om det inte är rymdskepp ... vad kan det då vara?? Ja, det är en berättigad fråga och det finns bara ett förnuftigt svar: **Vi vet inte.** Det vi vet är, att vi står inför ett påtagligt men okänt fenomen. Därav också beteckningen UFO - med tonvikt på U.

Det vi kan göra är att forska, i den omfattning som vi har möjligheter till detta, och på det sättet hoppas på att snubbla över en trådända, som vi kan börja nysta upp. Så har man tidigare också fått gå fram på andra utforskade områden, och man har då ofta börjat med att gå tillbaka i tiden, inkl. gamla myter och sägner, och i detta material oväntat funnit en pekpinne.

Jag föredrar i denna framställning att bortse från det historiska eller förhistoriska område, som bl.a. Erich von Däniken har gjort till föremål för uppmärksamhet. Låt gå för att detta kan vara värdefullt som argument för att Jorden i en fjärran forntid har haft besök från en annan planet, men det är en annan sak.

Vad jag i detta sammanhang speciellt vill dra uppmärksamheten till, är det faktum, att vi i de s.k. "folktroouplevelerna" från alla tider och från hela världen hör om människors möten med främmande varelser. Från bl.a. Norge och Sverige känner vi igen berättelserna om "småfolk" och "pysslingar", och vi vet att äldre människor kan berätta om dessa under djupaste allvar. De hävdar själva bestämt, att de har mött dem, och allt tyder på att deras uppdykande ansågs som någonting helt vardagligt och "naturligt" vid denna tid. Jämför t.ex. den svenske skriftställaren Pälle Näver, som bl.a. i svensk TV under fullaste allvar berättat om sina kontakter med dessa "småfolk" och "vättar". Från andra länder har man precis samma skildringar. Samma grundelement går igen från land till land.

Hur såg dessa ut och vad företog de sig? Jo, när man studerar detta material närmare, ser man att gamla tiders småfolk, älvor, vättar eller vad man föredrar att kalla dem, i förbluffande hög grad påminner om våra dagars ufonauter eller humanoider. De dök upp och försvann ofta i samband med ett "blått ljusfenomen". De hade mycket stora huvuden och spenslig kropp, eller i varje fall lemmar. De hade "kattögon" som lyste i mörkret o.s.v. ...

Och deras uppträdande? Jo, precis detsamma som humanoidernas: De skrämde folk ibland, men hjälpte dem också. Alltså på pricken samma uppträdande som är så karaktäristiskt för UFO-fenomenet. Enda skillnaden var, att de på den tiden inte hade rymdraketer och rymdskepp. Men kidnappade människor gjorde de, och tog dem med sig till ett okänt land, eller okänd värld, där tiden gick långsammare än hos oss...

Också dessa beskrivningar i tusentals från nästan hela världen härrör från människor, som måste anses pålitliga i alla avseenden. Men vill någon påstå att småfolket var rymdresenärer?

Brasilianska UFO-fall

Tidningsrapporter från MUFON:s brasilianska representanter visar att UFO:n, som utvecklar ett "aggressivt" uppförande, har observerats över en stor del av Brasilien sedan hösten 1975. Det finns ingen information om uppföljande undersökningar i dessa fall som här presenteras i kronologisk ordning.

5 sept. 1975 Itaperuna, Rio de Janeiro

ANSA nyhetsbyrå rapporterade, att tre studenter, 18 - 21 år gamla, hävdade att de blivit "besvärade" av ett UFO, medan de cyklade hem från skolan kl. 22.00. En farmare bevittnade händelsen och ett annat vittne fotograferade UFO:t. (Fotot visar en lysande cirkel på den stjärnklara himlen). Studenterna såg "en klar glans, följt av främmande föremål i planflykt". De hoppade av cyklarna och tog sin tillflykt till en närliggande bro. Farmaren Boechat Buri hörde deras förskräckta rop och skyndade till deras hjälp. Han såg också det glänsande ljuset.

(Källa: Okänd tidning som nämner en föregående redogörelse i "Ultima Hora", Rio de Janeiro, som publicerade fotot).

17 dec. 1975, Americana, Sao Paulo

Sergio Salles de Andrade, 16, hävdar att han kidnappades av ett flygande tefat. Det är den enda förklaringen han har för vad som hände honom natten till den 17 dec. På hemväg från sin systers hus mötte han "ett intensivt ljus som han inte kunde fly ifrån." Han vaknade upp nästa dag i en tät skogsdunge i Limeria, 28 km från Americana. När han återfick medvetandet, var Sergio väldigt trött och den korta jackan som han bar föregående natt saknades. En tjänstgörande polisman, som inte satte någon tilltro till hans historia, gav honom pengar till en tågbiljett hem. Sergio hade tre mystiska märken på kroppen, ett på pannan och de andra på underarmarna. Sedan han återvänt hem, mädde han illa och lades in på sjukhus. Efter rigorösa undersökningar, inkluderande ett encephalogram, friskskrevs han. Sedan dess får han huvudvärk så fort han försöker att minnas vad som hände honom den där natten. Han anses av sina vänner som en intelligent pojke, och han har nyligen börjat arbeta som kontorist i en firma på orten, där han klarade anställningstestet utmärkt. Efter utskrivningen från sjukhuset, har Sergios huvudvärk och märkena på kroppen minskat i omfattning.

Källa: Folha de Sao Paulo 1/8 - 76

20 mars 1976 General Sampaio, Ceara State.

"Ett starkt ljus som kom från ett underligt föremål måste ha varit orsaken till andragradens brännskador på farmaren Arlindo Ferreiras kropp, han låg inlagd på sjukhuset i staden General Sampaio, i Ceara. Farmaren förklarade för läkarna att ett underligt föremål flög över (området) kl. 22.00. Cearas myndigheter vägrade kommentera händelsen. Emellertid är det känt att ett identiskt fenomen ut-

spelades i staden Ipu i norra Ceara, på fastlags (karnevals) söndagen."

Källa: Folha da Manha, Porto Alegre 25/3 - 76

11 mars 1976, Jurema, Pernambuco

Tidigt på morgonen flög ett "flygande tefat" över fotbollsplanen i staden Jurema i tio minuter. Den underliga flygande farkosten gav ifrån sig ett skarpt orange sken och de första människorna som såg föremålet blev förskräckta. Major Epitacio Mendonca blev också skräm, men han försökte lugna människorna.

Några trodde att utomjordiska varelser försökte landa, men ställda inför de nyfikna, föredrog de att stanna på en höjd av ca 100 meter. Efter en stund vände föremålet västerut och försvann med en fruktansvärd hastighet.

Källa: Diario da Regia, Sao Jose do Rio Preto, 13/3 - 76

30 mars 1976, Quixada, Ceara

Studerande Francisca Roseti da Silva, 23, uppger: - När jag tittade på skenet blev jag helt förblindad och när jag försökte springa hade jag ingen kraft. Men även i det tillståndet lyckades jag stappande återvända hem.

På väg till skolan såg hon ett upplyst föremål, som följde och "irriterade" henne med starka ljusstrålar. Hon lades in på sjukhus med brännmärken och "nerverna i olag". Studenter på Tiro de Guerra i Quixada rapporterade också att de sett ett upplyst föremål på himlen.

Källa: Correio do Povo, Porto Alegre, 4/1 - 76

7 april 1976, Sao Paulo

Ungefär kl. 22.00 observerades ett enormt "flygande tefat" som kretsade på en bakgård på en höjd av ca 3 meter av en "arbetare" Genival Fernandes. Alla hans grannar såg också UFO:t, som svävade strax ovanför marken och gav ifrån sig färgade ljusstrålar. Polis tillkallades. Vittnena väntade för att få se hur poliserna reagerade. En "antenn", som sköt ut från en öppning i UFO:t, vred sig oupphörligt. Innan polisen anlände, började UFO:t rotera snabbt och avge ännu starkare ljusstrålar. Sedan steg det med en fruktansvärd hastighet och försvann upp i rymden. Polisen anlände strax efteråt, men såg inte UFO:t - den kom för sent.

Källa: Mufon UFO Journal aug. 1976

Översättning: Roger Ersson

Passagerarflyg nära kollidera med UFO

Ett bländande UFO och en Boeing 707 med 101 passagerare flög i full fart mot varandra och var nära att kollidera.

- Vi stöter ihop!, tänkte andrepiloten Armino Pinto, då han med en brant gir krängde över flygplanet.

Förskräckt över denna våldsamma manöver, tittade flygkapten Eloy Weigert, som höll på att kontrollera instrumenten, upp. Föröver såg han UFOt, som var så tätt inpå, att det fyllde tre fjärdedelar av synfältet. Medan det utstrålade ett regn av gnistor och eld for det förbi det portugisiska passagerarplanet.

Detta uppseendeväckande möte observerades även från marken av två förvånade besättningsmedlemmar och en trafikledare. Intermezzot inträffade omedelbart efter att TAP Flight 241 hade lyft från Lissabons lufthamn klockan 02.10 den 19 september 1976, med kurs mot Afrika. Den förste som uppmärksammade UFOt, var andrepiloten Jose Pinto och han berättar:

- Vi höll på att stiga till 4.000 fot och jag satt strax bredvid kapten. Just innan vi nådde 4.000 fot, iakttog jag genom rutan till höger, två mycket klara ljuspunkter. Den ena såg ut som en stjärna men den andra var jag inte säker på vad det var.

- Det klara ljuset rörde sig mycket snabbt från höger till vänster i förhållande till vår kurs. Det sköt ut två eldsvansar, liksom brinnande olja. Jag ropade till andrapiloten Armino Pinto: "Var försiktig, det är ett annat plan på samma höjd på din högra sida!"

Armino Pinto, som har flugit i 14 år berättar:

- Då jag tittade ut, såg jag ett stort klart rör, som ett lysrör, men mycket klarare, och det var knappt 300 meter från oss. Jag kastade en blick mot kapten och såg att han var upptagen av instrumenten, varför jag instinktivt tog initiativet och krängde maskinen till höger. I samma ögonblick for tanken genom min hjärna: vi kolliderar!

Flygkapten Eloy Weigert berättar:

- Jag tittade upp och fick ögonen på objektet just framför planet, och det täckte tre fjärdedelar av cockpits fönster. UFOt hade fem, sex eller sju klara ljus som liknade fönster, och som satt tätt tillsammans. Då vi girade, passerade det på vår vänstra sida och sköt ut en orangefärgad flamma.

- Under de 32 år jag flugit har jag aldrig sett något liknande. Det var i varje fall ingen militärmaskin eller meteorit.

Märkligt nog sågs inte objektet på radarn i Lissabons kontrolltorn, men chefen för trafikledningen, Carlos Costa, kunde själv se UFOt visuellt, och han berättar:

- Jag såg några ljus på himlen och jag bad en assistent, som satt vid radarn, att ta reda på vad detta ljus var. Så iakttog jag ett starkt ljus, som rörde sig i närheten av TAP-planet. Jag kollade med radarn, men det fanns inte något eko på skärmen, bortsett från kapten Weigerts plan, och jag kontaktade planet och informerade: "Det ser ut att vara ett flygande objekt i närheten av er, men det finns inget normalt flyg i ert område".

- Jag fick följande svar från planet: "Det ser ut att vara ett flygplan, som kommer emot oss, och det blinkar". Costa berättar vidare:

- Jag såg detta flygande objekt utsända tre - fyra röda glimtar, som gnistor eller eld. Sedan försvann det med en otrolig hastighet. Det är säkert att det inte var en flygmaskin, varken civil eller militär, eftersom den inte visade sig på radarn.

Kapten Weigert och hans besättning utfrågade sedan passagerarna i planet, men ingen av dem hade sett UFOt.

- Då objektet iaktogs första gången, befann det sig ovanför planet, berättar Weigert och fortsätter: - Vi höll på att stiga vid tillfället och då vi girade undan, rörde det sig till vänster och något under oss. På grund av vinklarna och passagerarnas placering var det omöjligt för dem att se föremålet. Den främre delen av planet är frakutrymme och passagerarutrymmet ligger akter om detta.

UFOt rörde sig från väster mot öster. Några ögonblick senare rapporterade en annan portugisisk Boeing 707, som befann sig ca 900 kilometer österut, en märklig iakttagelse. Manuel Alexio, andrepilot på TAP Flight 130, som flög på en höjd av 33.000 fot berättar:

- Omkring klockan 02.15 såg vi ett mycket klart ljus, som rörde sig mycket snabbt under oss. Det färdades från väst mot öst och försvann ur sikte inom loppet av 45 sekunder.

- Det liknade varken ett flygplan eller en meteorit. Vi kände inte då till kapten Weigerts observation, men vi skojade med varandra i cockpit, att vi nog hade sett ett UFO.

Källa: UFO-Aspekt 2/1977